

ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจาก
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

นางสาว ดวงกมล สมบูรณ์พงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Anxiety of Living in the Society in Juvenile Delinquents Preparing to be
Discharged from Observation and Protection Center

Miss Dungkamon Somboonpong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Mental Health

Department of Psychiatry

Faculty of Medicine

Chulalongkorn University

Academic Year 2009

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของ
เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

โดย

นางสาว ดวงกมล สมบูรณ์พงศ์

สาขาวิชา

สุขภาพจิต

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ แพทย์หญิง ปรีชวัน จันทร์ศิริ

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะแพทยศาสตร์

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ อคิสร ภัทราคูสัย)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชุตินา หุ่มเรืองวงษ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ แพทย์หญิง ปรีชวัน จันทร์ศิริ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(พันตำรวจเอก ศรีโรจน์ เตชะมีเกียรติชัย)

ดวงกมล สมบูรณ์พงศ์: ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชน
กระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง (Anxiety
of Living in the society in Juvenile Delinquents preparing to be
discharged from Observation and Protection Center) อ. ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก : อ. พญ.ปรีชวัน จันทศิริ. 85 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ
ศึกษาความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง รวมถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้อง โดยทำการศึกษาจากเยาวชนกระทำผิดที่
เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง (บ้านกรุณา , บ้านปรางค์ , บ้านอุเบกขา
และบ้านกาญจนาภิเษก) ในช่วงเดือนตุลาคม - ธันวาคม 2552 จำนวน 130 คน โดยมีแบบสอบถาม
ทั้งหมด 2 ชุด ได้แก่ 1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 16 ข้อ 2) แบบสอบถามความวิตกกังวล
ต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิด จำนวน 40 ข้อ ทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับ
ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกโดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) และ One way ANOVA

ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
กลางมีความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ
64.60 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 130 คน ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคม
ภายนอก ได้แก่ สถานภาพของบิดามารดา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .05$
กิจกรรมที่ทำร่วมกันกับกลุ่มเพื่อนในชุมชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$
และความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .001$
ผลการศึกษาที่ได้รับจะเป็นข้อมูลแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการให้ความดูแลช่วยเหลือ และกำหนด
แนวทางในการส่งเสริมและป้องกันความวิตกกังวลที่จะเกิดขึ้น และรวมถึงปัญหาอื่น ๆ ที่จะเกิดตามมา
ต่อไป

ภาควิชา _____ จิตเวชศาสตร์ _____ ลายมือชื่อนิติต ดวงกมล สมบูรณ์พงศ์ _____
สาขาวิชา _____ สุขภาพจิต _____ ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก _____
ปีการศึกษา _____ 2552 _____

5174859530 : MAJOR MENTAL HEALTH

KEYWORDS : ANXIETY / JUVENILE DELINQUENTS / OBSERVATION AND PROTECTION CENTER

DUNGKAMOM SOMBOONPONG : ANXIETY OF LIVING IN THE SOCIETY IN JUVENILE DELINQUENTS PREPARING TO BE DISCHARGED FROM OBSERVATION AND PROTECTION CENTER . THESIS ADVISOR : PARICHAWAN CHANDARASIRI, M.D., 85 pp.

This study is a describing research on the specific period and has an objective in studying on anxiety to the outside living of the misconduct juveniles who are being discharge from the observation and protection center including the anxious factors relating to the outside living of the juvenile in each center and the difference of outside living anxiety level to the juveniles. The researcher studies from 130 people of misconduct juveniles preparing to discharge from the observation and protection centers (Karuna house, Prane house, Aubegka house , Karnjanapisek house) during between October to December 2009. The questionnaire devises into 2 groups 1.) The general questionnaire 2.) Outside living anxiety questionnaire. The researcher analyzes factors relating to the outside living anxieties by testing of "t - test" and "One way ANOVA"

The finding suggests that 84 people of misconduct juveniles which equal 64.60 percent of 130 example group and are in the moderate level were affected by the anxiety of outside living. The rudimentary analysis indicates factors relating to outside living anxiety are the status of parent which has the statistical fundamental difference at the level of $P < .05$, the mutual activities of friends which have the statistical fundamental difference at the level of $P < .01$ and the relationship between the juveniles and their parents has the statistical fundamental difference at the level of $P < .001$. The consequential finding will help the organizations to give an appropriate care and determine the approaches in supporting and preventing the occurring anxiety including other further problems

Department : Psychiatry Student's Signature [Signature]
Field of Study : Mental Health Advisor's Signature [Signature]
Academic Year : 2009

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้ถ้าขาดความกรุณา เมตตา ความช่วยเหลือ และการได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายท่าน ดังขอกล่าวต่อไปนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาเมตตาสละเวลาให้คำปรึกษา ชี้แนะ แนะนำ ให้ข้อคิดในการทำการศึกษา แก้ไขตรวจแก้บทความและวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ รวมถึงกำลังใจและความช่วยเหลือเมื่อประสบปัญหา

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกาญจนาภิเษก และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือในการประสานงาน และอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล

ขอขอบคุณ ดร.ณภัทรวรรต บัวทอง ที่กรุณาแนะนำเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูล และที่สำคัญยิ่งคือผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการภาควิชาจิตเวชศาสตร์ทุกท่าน ที่อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา

ขอขอบคุณเพื่อนๆ วท.ม. สุขภาพจิตรุ่น 21 ทุกท่านที่คอยเป็นกำลังใจ ช่วยเหลือ และมอบมิตรภาพที่ดียิ่งให้แก่กันและกัน

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ที่ท่านคอยให้กำลังใจเสมอมา

สุดท้ายแล้วขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีได้เอ่ยนาม ที่ได้ให้แรงสนับสนุนในทุกเรื่องที่ผ่านมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความหมายของความวิตกกังวล.....	8
สาเหตุของความวิตกกังวล.....	9
ความหมายของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย.....	10
ลักษณะการกระทำผิดกฎหมาย.....	10
สาเหตุการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน.....	10
ศูนย์ฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง.....	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ.....	17

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	20
ประชากร.....	20
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	21
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	22
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	24
ข้อมูลด้านตัวบุคคล.....	25
ข้อมูลด้านครอบครัว.....	27
ข้อมูลด้านสังคม.....	34
ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย.....	36
ระดับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก.....	40
การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก.....	41
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	59
สรุปผลการวิจัย.....	59
อภิปรายผลการวิจัย.....	61
ข้อเสนอแนะ.....	65
รายการอ้างอิง.....	67
ภาคผนวก.....	70
ภาคผนวก ก เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัย และผู้แทนโดยชอบธรรม.....	72
ภาคผนวก ข ใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย.....	75
ภาคผนวก ค แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป.....	78
ภาคผนวก ง แบบสอบถามความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตใน สังคมภายนอก.....	81
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	85

สารบัญญัตราจ

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล.....	25
2	จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว.....	27
3	จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านสังคม.....	34
4	จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย.....	36
5	จำนวนและร้อยละจำแนกตามระดับความวิตกกังวลกังวลต่อการใช้ชีวิต ในสังคมภายนอก.....	40
6	แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตใน สังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล โดยทดสอบค่าที่ (t – test).....	41
7	แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตใน สังคมภายนอกกับข้อมูลด้านตัวบุคคล ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA....	43
8	แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตใน สังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว โดยทดสอบค่าที่ (t – test).....	44
9	แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตใน สังคมภายนอกกับข้อมูลด้านครอบครัว ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA...	45
10	การวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต ในสังคมภายนอกกับปัจจัยด้านครอบครัว เรื่องความสัมพันธ์กับบิดามารดา หรือผู้ปกครองโดยวิธีของ Scheffe (Post Hoc Analysis).....	53
11	แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตใน สังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านสังคม โดยทดสอบค่าที่ (t – test).....	54
12	แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต ในสังคมภายนอกกับข้อมูลด้านสังคม ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA....	55
13	การวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต ในสังคมภายนอกกับปัจจัยด้านสังคม เรื่องกิจกรรมที่ทำร่วมกันกับเพื่อนใน ชุมชน โดยวิธีของ Scheffe (Post Hoc Analysis).....	56

ตารางที่		หน้า
14	แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต ในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย โดยทดสอบค่า ที (t – test).....	57
15	แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต ในสังคมภายนอกกับข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA.....	58

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“เด็กไทยคือหัวใจของชาติ” คำขวัญวันเด็กประจำปี พ.ศ. 2522 ซึ่งท่านพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ได้กล่าวไว้ การที่ท่านพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ได้เปรียบเทียบเด็กไทยกับหัวใจซึ่งเป็นอวัยวะที่สำคัญที่สุดของร่างกายนั้น เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า เด็กและเยาวชนของไทยเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญยิ่งของประเทศชาติ หัวใจทำหน้าที่ในการสูบฉีดเลือดและส่งเลือดไปเลี้ยงส่วนต่างๆของร่างกาย ซึ่งเปรียบเสมือนเด็กและเยาวชนในทั่วทุกพื้นที่ของประเทศไทย ที่จะค่อยๆเจริญเติบโตขึ้น จนพวกเขากลายเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ และพร้อมที่จะก้าวเดินเข้าไปตามพื้นที่ต่างๆของประเทศ เพื่อที่จะทำการทำนุบำรุง รักษา และพัฒนาประเทศต่อจากผู้ใหญ่รุ่นปัจจุบันซึ่งเคยเป็นเด็กแบบพวกเขามาก่อน หากเด็กและเยาวชนของไทยได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างเต็มที่ในทุกๆด้าน ทั้งด้านร่างกาย สังคม และอารมณ์หรือจิตใจ พวกเขาก็สามารถเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ และสามารถที่จะก้าวเข้ามาพัฒนาประเทศของเราให้ดียิ่งขึ้นได้ต่อไปในอนาคต

แต่ปัจจุบันสภาพสังคมของประเทศไทยเรานั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยีต่างๆ ส่งผลให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย และการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดในสภาพสังคมปัจจุบัน คือ การดำรงชีวิตแบบครอบครัวเดี่ยวที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นกว่าในอดีต ซึ่งครอบครัวเดี่ยวส่วนใหญ่จะประกอบด้วยพ่อ แม่ และลูกเท่านั้น และด้วยภาระหน้าที่อันมากมายต่างๆที่ผู้เป็นพ่อและแม่ต้องทำในแต่ละวัน เพื่อดำรงชีวิตและครอบครัวให้สามารถคงอยู่ได้ในสภาพสังคมปัจจุบัน ทำให้ผู้เป็นลูก หรือที่บุคคลทั่วไปเรียกว่า “เด็ก” หรือ “เยาวชน” นั้น ถูกปล่อยปละละเลย ไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างเต็มที่ อาจจะเป็นด้วยความตั้งใจและไม่ตั้งใจของพ่อและแม่ เมื่อถูกปล่อยไว้นานเข้า กลุ่มเด็กเหล่านี้ก็จะเกิดปัญหาขึ้นได้ โดยเฉพาะปัญหาเรื่องการถูกชักจูงให้กระทำในสิ่งที่ไม่ดีกฎหมาย เช่น เล่นการพนัน เสพยาเสพติด ลักขโมย ทำร้ายร่างกายผู้อื่น หรืออาชญากรรมถึงขั้นฆ่าชีวิตผู้อื่นได้

เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำการที่ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายจะต้องได้รับการพิจารณาตามกระบวนการยุติธรรม สำหรับเด็กโดยเฉพาะ เมื่อเด็กและเยาวชนถูกฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวหรือศาลจังหวัดแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวแล้ว อาจขอประกันตัวต่อศาลได้อีกครั้งถ้าไม่ได้ประกันก็ต้องถูกควบคุมไว้ที่สถานพินิจต่อไป และหากถ้าศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้าเด็กและเยาวชนกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมจะเป็นโทษแก่เด็ก ก็จะใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยการส่งตัวเข้ารับการศึกษ หรือฝึกอบรมในศูนย์ฝึกอบรมของสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่อไป⁽¹⁾

ในปัจจุบันพบว่าเด็กและเยาวชนของชาติจำนวนไม่น้อยที่กระทำผิดกฎหมาย โดยยืนยันได้จากข้อมูลสถิติคดีของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและถูกส่งตัวมาฝึกอบรม ณ ศูนย์ฝึกและอบรมทั่วประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 – 2551 ซึ่งมีจำนวน 35,285 ราย 29,915 ราย 33,308 ราย 36,080 ราย 48,218 ราย 51,128 ราย และ 46,981 ราย ตามลำดับ⁽²⁾ เมื่อเด็กและเยาวชนเหล่านี้ถูกส่งตัวเข้ามายังศูนย์ฝึกและอบรมแล้ว จะได้รับการควบคุมดูแล ฟันฟู และแก้ไข โดยมุ่งเน้นที่จะแก้ไขให้เด็กและเยาวชนที่หลงผิดและกระทำความผิดให้รู้สำนึกและกลับตนเป็นคนดี พร้อมกับมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาเล่าเรียนทั้งวิชาสามัญ และวิชาชีพแขนงต่างๆ เพื่อจะได้นำเอาความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการประกอบอาชีพ รวมทั้งยังมีการอบรมเรื่องศีลธรรมจรรยา ฝึกระเบียบวินัยและการฟันฟูทางด้านจิตใจให้ด้วย เพื่อให้เด็กเหล่านี้สามารถปรับปรุงตนเองและสามารถที่จะออกมาอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมภายนอกด้วยความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ สติปัญญา และความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ

แต่ภายหลังจากที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดแต่ละรุ่นได้รับการปล่อยตัวสู่สังคมภายนอกไปแล้วนั้น พบว่ามีเด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยหันกลับไปกระทำความผิดซ้ำและถูกส่งตัวกลับเข้ามายังศูนย์ฝึกและอบรมอีก จากข้อมูลของ เตรียมใจ จาริยะศิลป์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานที่ทัณฑสถานหญิงชลบุรี ได้ปฏิบัติงานช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติด โดยวิธีการให้การปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ปัญหาการติดยาเสพติดซ้ำหลังจากได้รับการบำบัดรักษา การถอนพิษยาเรียบร้อยแล้วเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด มีผู้ต้องขังจำนวนมากที่ต้องขังในคดีเดิมหลายครั้ง และจากการที่ เตรียมใจ จาริยะศิลป์ ได้สัมภาษณ์ผู้ต้องขังที่ต้องขังมากกว่า 1 ครั้ง ถึงสาเหตุของการกลับไปใช้ยาเสพติดซ้ำ เป็นเหตุให้ต้องกลับมาต้องโทษซ้ำอีกพบว่า หลังจากที่พ้นโทษไปแล้วไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมภายนอก รู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากผู้อื่น เพราะเคยต้องโทษในเรือนจำมาก่อน เป็นเสมือนตราบาปที่ติดตัวไปตลอดชีวิต ทำให้

เกิดความวิตกกังวล ไม่มีกำลังใจที่จะสู้กับปัญหาต่างๆในสังคมภายนอก จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลับไปใช้ยาเสพติดซ้ำอีก⁽³⁾ มีผู้ต้องขังจำนวนมากมีความวิตกกังวลว่าภายหลังจากพ้นโทษอาจจะไม่ได้รับการยอมรับ กลัวว่าจะไม่เป็นที่ไว้วางใจ ถูกรังเกียจเหยียดหยามเป็นที่อับอายจากบุคคลอื่น ได้แก่เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา นายจ้าง บุคคลในสังคม รวมทั้งครอบครัว ญาติพี่น้อง⁽⁴⁾

ความวิตกกังวลหรือความวุ่นวายใจ เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่า จะมีสิ่งที่เป็นอันตรายเกิดขึ้นแก่ตน ซึ่งเกิดขึ้นจากความนึกคิดภายในตนเองของบุคคลนั้น ทำให้บุคคลนั้นขาดประสิทธิภาพและเสียสุขภาพจิตโดยไม่จำเป็น⁽⁵⁾ นอกจากนี้ความวิตกกังวลยังเป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งของความสำเร็จในการดำรงชีวิตหรือในการประกอบอาชีพต่างๆ ดังนั้น จึงควรจะศึกษาถึงระดับความวิตกกังวลและปัจจัยต่างๆที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจ เพื่อเป็นแนวทางในการลดและป้องกันความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น เพื่อให้เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกนั้นสามารถใช้ชีวิตในสังคมภายนอกได้อย่างปกติสุข และเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์สามารถที่จะก้าวเข้ามาพัฒนาประเทศไทยของเราได้ต่อไปในอนาคต

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

คำถามการวิจัย

1. ระดับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางเป็นอย่างไร
2. ปัจจัยใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

ข้อจำกัดของการวิจัย

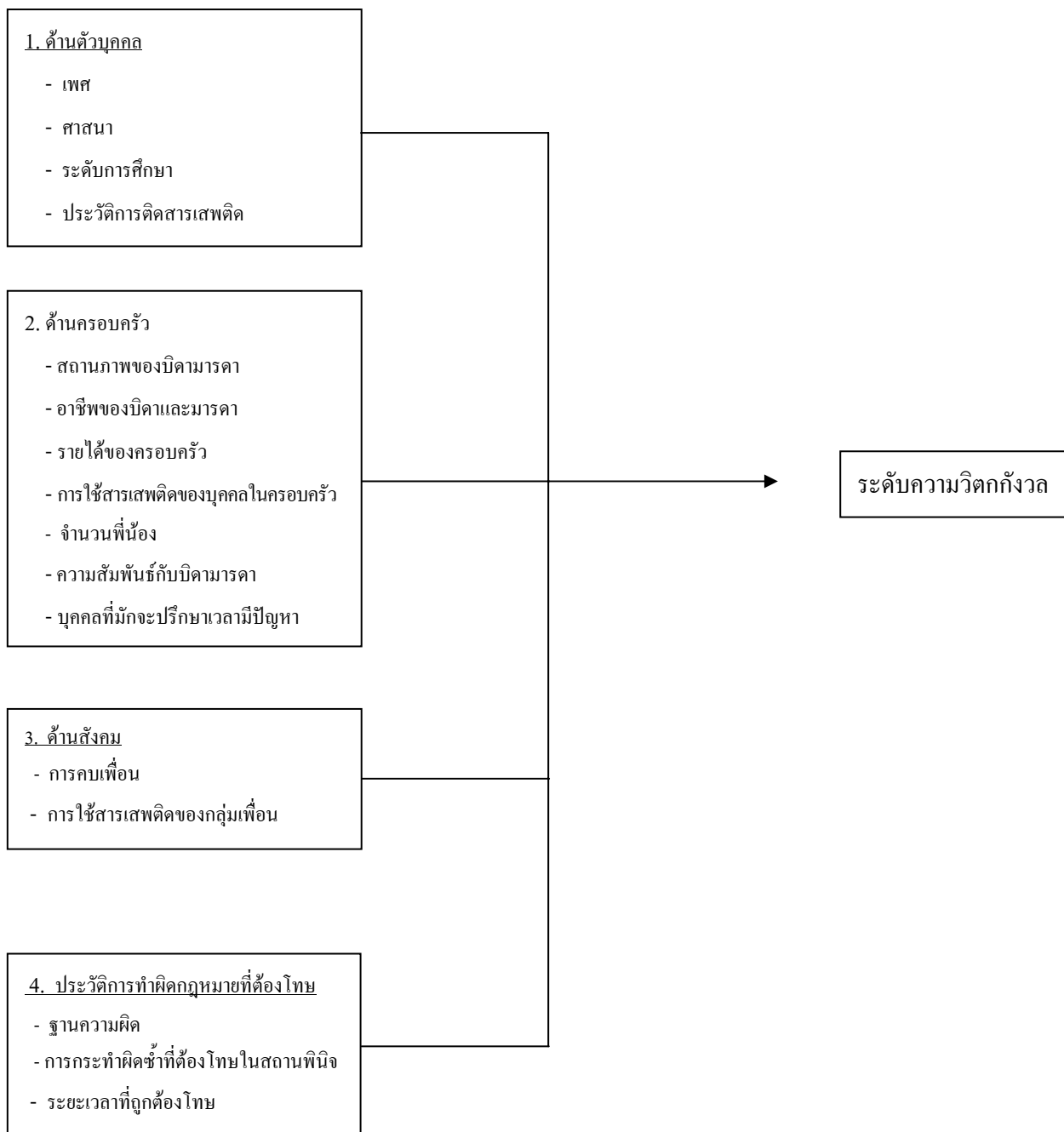
ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะเด็กและเยาวชนที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง (บ้านกรุณา บ้านปราณี บ้านอุเบกขา และบ้านกาญจนาภิเษก) ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถเป็นตัวแทนของเด็กและเยาวชนที่เตรียมออกทั้งหมดได้ โดยระดับความวิตกกังวลและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลอาจมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ ช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ย่อมมีปัจจัยภายนอกอื่นๆ ได้แก่ภาวะเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ค่านิยม และสถานการณ์ต่างๆ ทำให้มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลแตกต่างกันด้วย

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

ตัวแปรอิสระ

ตาม

ตัวแปร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. เยาวชนที่กระทำผิด หมายถึง เยาวชนทั้งหมดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย (ช่วง 3 เดือนสุดท้ายก่อนได้รับการปล่อยตัว) ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่กำหนดไว้ และอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ช่วงเดือน ตุลาคม 2552 ถึง เดือน ธันวาคม 2552

2. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง หมายถึง ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกาญจนาภิเษก

3. ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก หมายถึง ความวิตกกังวลที่วัดได้จากแบบสอบถามความวิตกกังวลที่มีต่อการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของเฟดจ์ หริงรอด โดยมีเกณฑ์การแปลผลดังนี้

คะแนนที่ได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย (Mean) - 1 SD แปลว่า มีความวิตกกังวลระดับต่ำ

คะแนนที่ได้เท่ากับค่าเฉลี่ย (Mean) $\pm$ 1 SD แปลว่า มีความวิตกกังวลระดับปานกลาง

คะแนนที่ได้สูงกว่าค่าเฉลี่ย (Mean) + 1 SD แปลว่า มีความวิตกกังวลระดับสูง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงระดับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

2. เพื่อให้ทราบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

3. เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างของระดับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางในแต่ละศูนย์ฝึกฯ

4. เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาแนวทางการให้ความช่วยเหลือเพื่อลดความวิตกกังวลที่รุนแรง และส่งเสริมสุขภาพจิต เพื่อให้เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกมีสุขภาพจิตที่ดี สามารถเรียนรู้ในการปรับตัวเข้าสู่สังคมภายนอกได้อย่างมีความสุข

5. เพื่อเป็นข้อมูลให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปรับรูปแบบและวิธีการต่างๆ ให้เหมาะสม เพื่อช่วยลดความวิตกกังวลของเยาวชนที่เตรียมออก

6. เพื่อเป็นข้อมูลให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนติดตามและช่วยเหลือ
ภายหลังการปล่อยตัว
7. เพื่อเป็นแนวทางป้องกันการกลับไปกระทำผิดซ้ำของเยาวชน ซึ่งสามารถช่วยลด
ปัญหาการก่ออาชญากรรมในสังคมลงได้
8. เพื่อเป็นแนวทางและข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความวิตกกังวลเป็นภาวะทางอารมณ์ที่ทุกคนต้องประสบอยู่เสมอในชีวิตประจำวัน ซึ่งคำว่า ความวิตกกังวล นั้นได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลาย ดังนี้

พยอม อิงคตานวุฒินันท์⁽⁶⁾ กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นสภาวะทางอารมณ์ที่ซับซ้อน ประกอบด้วยความรู้สึกหดหู่ หวาดกลัว และเกิดความวิตกกังวล โดยไม่ได้สัดส่วนกับสิ่งเร้า หรือเหตุที่ทำให้เกิดความรู้สึกดังกล่าว ความวิตกกังวลนี้เป็นความไม่สบายใจ ความกระวนกระวายใจ ความหวาดหวั่นหรือความพรั่นพรึง

สถาบันสุขภาพจิตและกระทรวงสาธารณสุขร่วมกับสมาคมพยาบาลจิตเวชแห่งประเทศไทย⁽⁷⁾ กล่าวว่า ความวิตกกังวล หมายถึงความรู้สึกไม่สบายใจ อึดอัด ว้าวุ่น สับสน กระวนกระวาย กระสับกระส่าย ตื่นตระหนกตกใจต่อสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งบอกไม่ได้ชัดเจนและคาดว่าสถานการณ์นั้นจะก่อให้เกิดผลเสียต่อตนเอง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและพฤติกรรม

Ausubel⁽⁸⁾ กล่าวว่า ความวิตกกังวลหมายถึงแนวโน้มของบุคคลที่จะตอบสนองต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่จะทำให้เขาต้องเสียความภาคภูมิใจ (Self - Esteem) ความกังวลต่างกับความกลัวธรรมดา ในแง่ที่ว่าสิ่งที่มากระทำนั้นมักจะกระทำต่อความภาคภูมิใจของบุคคลมากกว่าที่จะกระทำต่อร่างกายของบุคคลนั้น

English⁽⁹⁾ ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลสรุปเป็นข้อๆดังนี้

1. ความวิตกกังวลเป็นสภาวะของความไม่สบายใจ อันเนื่องมาจากความปรารถนาอันแรงกล้า แต่อาจไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้
2. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวอันว้าวุ่นสับสนว่า อาจมีสิ่งที่ไม่เลวร้ายเกิดขึ้นในอนาคต
3. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวที่ต่อเนื่องซึ่งอาจสังเกตเห็นได้แต่อยู่ในระดับต่ำ

4. ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกที่ตนเองถูกขู่เข็ญ ซึ่งเป็นการขู่เข็ญที่น่ากลัว โดยที่บุคคลนั้นไม่อาจบอกได้ว่า สิ่งที่เขาารู้สึกว่ามาขู่เข็ญนั้นคืออะไร

สรุปได้ว่า ความวิตกกังวล คือความกลัว แต่เป็นความกลัวที่ไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัด ซึ่งเป็นสภาวะหนึ่งของจิตใจ ที่บุคคลรู้สึกไม่สบายใจ เป็นทุกข์ สับสน อึดอัดใจ กระวนกระวายใจ และ หวาดกลัวว่าจะมีสิ่งที่ไม่ดีร้ายหรือสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาซึ่งเกิดจากการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นโดยบุคคลจะมีการแสดงออกทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ส่วนสาเหตุของความวิตกกังวลนั้น มีสาเหตุทั้งภายในและนอกตัวบุคคล ซึ่งสามารถสรุปเป็นข้อๆได้ดังนี้

1. สาเหตุทางจิตใจ ความวิตกกังวลเกิดจากการขาดความรักความอบอุ่นทางจิตใจตั้งแต่วัยทารก การขาดการสนองตอบทางจิตใจในวัยแรก ๆ ของชีวิตจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความวิตกกังวลได้ง่ายในภายหลัง

2. สาเหตุทางสังคมและวัฒนธรรม ปัจจัยทางด้านชนบทรอบนิคม ประเพณี ลัทธิทางการเมือง มีผลต่อการพัฒนาของมนุษย์ตั้งแต่วัยเด็ก เพราะสังคมและวัฒนธรรมจะถูกถ่ายทอดจากผู้เลี้ยงไปสู่เด็ก เมื่อเกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้น เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการว่างงาน ความแตกร้างในครอบครัว การขาดความช่วยเหลือที่ดีต่อกันในสังคม สิ่งเหล่านี้จะคุกคามจิตใจผู้เลี้ยงดูและถ่ายทอดไปยังเด็กทั้งสิ้น จึงทำให้เกิดความวิตกกังวล

3. อายุ พัฒนาการในแต่ละวัย จะส่งเสริมให้เกิดความวิตกกังวลได้ ⁽⁷⁾

4. สัญลักษณ์ (symbols) ได้แก่ ความคิดเห็น (ideas) มโนทัศน์ (concept) ระบบความคิด (systems of thought) ซึ่งบุคคลจะให้ความหมายของสัญลักษณ์เหล่านี้ทั้งต่อสิ่งภายนอกและภายในตนเองเมื่อเกิดการคุกคาม หรือสูญเสียสัญลักษณ์เหล่านี้ก่อให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นได้

5. การคาดหวังล่วงหน้า (anticipation) คือ การประเมินหรือคาดการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งที่คุณภาพทำให้เกิดความขัดแย้งซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ทั้งในจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก ความขัดแย้งนี้เป็นผลให้เกิดความวิตกกังวล

6. ความไม่แน่นอน (uncertainty) คือ ความคลุมเครือของเหตุการณ์ในอนาคต เป็นสิ่งที่ไม่อาจล่วงรู้ได้และไม่แน่นอน ซึ่งบุคคลรู้สึกว่าเป็นการคุกคามมีผลก่อให้เกิดความวิตกกังวล ⁽¹⁰⁾

มนุษย์ในแต่ละกลุ่มแต่ละวัยสามารถมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลได้ทั้งสิ้น ซึ่งในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายนั้น ก็มีความวิตกกังวลเหมือนกับมนุษย์กลุ่มอื่นๆ

เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย (Juvenile Delinquency) ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ได้บัญญัติไว้ว่า “เยาวชน” หมายความว่า บุคคลอายุ 14 ปี บริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ แต่มิได้ หมายความว่าถึงบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ดังนั้น เด็กที่กระทำผิดกฎหมาย คือ เด็กเร่ร่อน ขอดาน หนีโรงเรียน แต่ที่รุนแรงที่สุดคือ การกระทำผิดกฎหมายที่จัดอยู่ในประเภทความผิดบางลักษณะในศาลคดีเด็กและเยาวชนคือ การทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ กระทำอนาจาร ช่มชู้้นกระทำซ้ำเรา การกระทำผิดว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิด⁽¹¹⁾ ซึ่งการกระทำผิดมีลักษณะดังนี้

1. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ได้แก่ ลักทรัพย์ พยายามลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ พยายามชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ พยายามชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ พยายามปล้นทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ฉ้อโกงทรัพย์ ยักยอกทรัพย์ ทำให้เสียทรัพย์ รับของโจร

2. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา พยายามฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา พยายามฆ่าผู้อื่นประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียหาย ชุลมุนต่อสู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย ทำร้ายร่างกาย พยายามทำร้ายร่างกาย มั่วสุมตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ ชุลมุนต่อสู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ เป็นต้น

3. ความผิดเกี่ยวกับเพศ ได้แก่ กระทำอนาจาร ช่มชู้้น กระทำซ้ำเรา พยายามช่มชู้้น และกระทำซ้ำเรา พรากผู้เยาว์ โทรมหญิง พยายามทำความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นต้น

4. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ได้แก่ เสพยาเสพติด มียาเสพติดไว้ในครอบครอง ค้ายาเสพติด เป็นต้น

5. ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประเทศ เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง ได้แก่ ช้องโจร ว่างเพลิง ทำให้เกิดเพลิงไหม้ หมิ่นประมาท ความผิดต่อเจ้าพนักงาน ฟ้องเท็จ เบิกความเท็จ อาวุธปืนกระสุนปืน วัตถุระเบิด การพนัน กักขังหน่วงเหนี่ยว ฆบรถประมาท ฆบรถ โดยไม่ได้รับอนุญาต หลบหนีเข้าเมือง เป็นต้น⁽¹²⁾

ส่วนสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน นักจิตวิทยาและนักสังคมศาสตร์ได้ทำการศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กและวัยรุ่นกระทำผิด พบว่า สาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นซับซ้อนมีทั้งเนื่องมาจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งโดยเฉพาะหรือหลายสาเหตุประกอบกัน คือ

1. สาเหตุจากตัวผู้กระทำผิดเอง ได้แก่ พันธุกรรม ความพิการหรือโรคภัยไข้เจ็บ ภาวะแห่งจิตใจ สติปัญญาและการศึกษา สัญชาตญาณ

2. สาเหตุทางครอบครัว เนื่องจากครอบครัวนั้นเป็นทั้งกลุ่มและสถาบันที่สำคัญที่สุดเป็นช่วงเวลาที่บุคลิกภาพของคนเรากำลังก่อรูปและพัฒนาขึ้นมา ความใกล้ชิดสนิทสนมและโอกาสที่ติดต่อสัมพันธ์กันได้สืบเนื่องต่อมาจนกระทั่งถึงวัยรุ่น ครอบครัวจึงมีบทบาทสำคัญมากเป็นพิเศษในการพัฒนาแบบแผนความประพฤติที่เด็กแสดงออกมาให้ปรากฏแก่สังคม ด้วยเหตุนี้จึงเชื่อกันว่าความบกพร่องอะไรบางอย่าง หรือหลายอย่างในครอบครัวจึงเป็นเหตุสำคัญที่สุดของพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือความเกรงของเด็ก

3. สาเหตุทางเศรษฐกิจ ความยากจนเป็นสาเหตุหนึ่งที่บีบบังคับให้คนเราจำเป็นต้องกระทำผิดฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์ หรืออาจกล่าวได้ว่าความยากจน เป็นเหตุแห่งอาชญากรรม ทั้งนี้เพราะมนุษย์จำเป็นต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิต โดยเฉพาะในครอบครัวที่ยากจน บิดา มารดาต่อสู้กับการดำรงชีวิตประจำวัน ทำให้ไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลบุตรจึงมักเลี้ยงบุตรตามยถากรรม ขาดการศึกษา อดอยากก็ยอมทำให้เด็กช่วยตัวเองด้วยการไปลักขโมยต่อไปก็อาจติดนิสัยกระทำความผิดเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อทรัพย์อยู่เรื่อย ๆ

4. สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งนับว่ามีอิทธิพลทำให้ชีวิตของบุคคลนั้น ๆ โน้มเอียงไปในทางใดทางหนึ่งได้ เช่น เด็กยอมเลียนแบบและได้นิสัยจากบิดา มารดา หรือครู อาจารย์ ธรรมชาติ ภูมิประเทศ สถานที่ ดินฟ้าอากาศ การศึกษา และสภาพการณ์ก็อาจทำให้บุคคลแตกต่างกันออกไปทั้งทางกิริยาวาจาและนิสัยใจคอ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนความคิดอ่านหรือความต้องการได้⁽¹³⁾

สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก ซึ่งมีความสำคัญและมีต่อการกระทำความผิดของเด็กเป็นอย่างมาก ได้แก่

1. ชุมชนในละแวกบ้าน คือ ครอบครัวเด็กและเยาวชนนั้นอยู่ในชุมชนละแวกบ้านที่ไม่ดี เป็นแหล่งสลัมหรือย่านชุมชนแออัดที่เต็มไปด้วยปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด เป็นต้น เมื่อเด็กเติบโตขึ้นจากสิ่งแวดล้อมดังกล่าวจึงเกิดความรู้สึกเคยชิน มองเห็นเป็นเรื่องธรรมดาไปเมื่อเด็กพันโทชกลับมายุ่งในสภาพแวดล้อมเดิมอีก การหวนกลับไปสู่สิ่งแวดล้อมเก่า ๆ การคบเพื่อนเก่าที่มีปัญหาการทำให้เกิดหวนกลับไประลึกความหลังเก่า ๆ บวกกับเด็กไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง จึงกลับไปมั่วสุมเหมือนที่เคยทำมา หรือถูกเพื่อนเก่าชักจูงจึงหวนกลับไปกระทำความผิดอีก โดยเฉพาะเยาวชนที่ติดยาเสพติดโอกาสที่จะกลับมาคบเพื่อนเก่าและหวนมาเสพยาเสพติดจึงมีโอกาสมาก

2. ความรู้สึกที่สังคมมีต่อเด็ก เนื่องจากปัญหาสังคมที่แคบและอยู่กันอย่างแออัด จึงรู้กันได้ว่าใครเป็นใคร ไปทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ฉะนั้นเมื่อเด็กและเยาวชนกระทำความผิด

และถูกจับได้ จึงรู้กันทั่วไปหมด เมื่อเด็กมีพฤติกรรมดีขึ้นถูกปล่อยตัวกลับมา สังคมไม่ยอมรับ เนื่องจากยังไม่แน่ใจว่าเด็กนั้นจะกลับมาเป็นพลเมืองที่ดีได้ จึงไม่มีใครใครกล้ารับเด็กเข้าทำงาน ทำให้เด็กไม่มีโอกาสนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบอาชีพได้ การที่สังคมไม่ให้การต้อนรับและเหยียดหยามมีส่วนผลักดันให้เด็กและเยาวชนหวนกลับไปทำความผิดซ้ำอีก ⁽¹⁴⁾

เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำการที่ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายจะต้องได้รับการพิจารณาตามกระบวนการยุติธรรม สำหรับเด็กโดยเฉพาะ เมื่อเด็กและเยาวชนถูกฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวหรือศาลจังหวัดแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวแล้ว อาจขอประกันตัวต่อศาลได้อีกครั้งถ้าไม่ได้ประกันก็ต้องถูกควบคุมไว้ที่สถานพินิจต่อไป และหากถ้าศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้าเด็กและเยาวชนกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมจะเป็นโทษแก่เด็ก ก็จะใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยการส่งตัวเข้ารับการศึกษานอกระบบ หรือฝึกอบรมในศูนย์ฝึกอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่อไป ⁽¹⁾

ศูนย์ฝึกและอบรมที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีดังนี้

1. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา เป็นศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย ที่มีอายุ 14 – 18 ปี ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบฝึกอบรมและบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนหลังจากศาลพิพากษา โดยจะฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดในคำพิพากษา ซึ่งตั้งอยู่ที่ 100 หมู่ 14 ถ.สุขุมวิท ซ.เทศบาลบางปู119 ต.บางปลา อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ 10540
2. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี เป็นศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิง ที่มีอายุ 7 – 18 ปี ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบฝึกอบรมและบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนหลังจากศาลพิพากษา โดยจะฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดในคำพิพากษา ซึ่งตั้งอยู่ที่ 112 หมู่ 2 ต.คลองโยง อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
3. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา เป็นศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย ที่มีอายุ 7 – 14 ปี ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบฝึกอบรมและบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนหลังจากศาลพิพากษา โดยจะฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดในคำพิพากษา ซึ่งตั้งอยู่ที่ 377 ถ.สรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260
4. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา เป็นศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย ที่มีอายุ 7 – 18 ปี ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบฝึกอบรมและบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ

เยาวชนหลังจากศาลพิพากษา โดยจะฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดในคำพิพากษา ซึ่งตั้งอยู่ที่ 512 ถ.สรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260

5. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายสิรินธร เป็นศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย ที่มีอายุ 14 – 20 ปี ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบฝึกวิชาชีพให้กับเด็กที่ศูนย์ฝึกต่างๆทั่วประเทศส่งมา โดยจะฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดในคำพิพากษา ซึ่งตั้งอยู่ที่ 103 หมู่ 2 ต.คลองโยง อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170

6. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกาญจนาภิเษก เป็นศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย ที่มีอายุ 14 – 20 ปี ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบฝึกอบรมและบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนหลังจากศาลพิพากษา โดยจะฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดในคำพิพากษา ซึ่งตั้งอยู่ที่ 103 หมู่ 2 ต.คลองโยง อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170

ซึ่งการอบรมของแต่ละศูนย์ฝึกจะประกอบด้วย

1. การอบรมวิชาสามัญ เมื่อรับตัวเด็กและเยาวชนไว้ฝึกอบรมตามคำสั่งศาลแล้ว เด็กหรือเยาวชนนั้นจะต้องผ่านการแนะแนว และพิจารณาตามความเหมาะสมว่า ควรจะจัดส่งให้เข้ารับการฝึกวิชาชีพ หรือเข้าเรียนวิชาสามัญระดับใด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้เดิม ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่ศาลสั่งฝึกอบรม กับระยะเวลาของหลักสูตรวิชาสามัญหรือวิชาชีพตลอดจนความสนใจและความต้องการของเด็กหรือเยาวชนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักสูตรของกรมการศึกษานอกโรงเรียนในระดับการศึกษาต่างๆ เช่น ระดับประถมศึกษา (เทียบเท่าป.6) ระยะเวลาเรียน 3 ภาคเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (เทียบเท่าม.3) ระยะเวลาเรียน 4 ภาคเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (เทียบเท่าม.6) ระยะเวลาเรียน 3 ภาคเรียน สำหรับผู้ที่สอบผ่านเกณฑ์การวัดผลในแต่ละระดับก็จะได้รับประกาศนียบัตรที่ออกให้โดยกรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเด็กและเยาวชนทุกคนต้องเรียนจนจบภาคบังคับ

2. การฝึกอบรมวิชาชีพ เด็กและเยาวชนที่จบการศึกษาภาคบังคับแล้ว จะได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้เข้าฝึกอบรมวิชาชีพแขนงต่างๆ ตามความเหมาะสมและความสมัครใจของแต่ละบุคคล ซึ่งสถานฝึกและอบรมร่วมมือกับศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกำหนดหลักสูตรการฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้น เช่น ช่างไม้ เกษตร ช่างไฟฟ้า ช่างตัดผม ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า และการประกอบอาหาร ฯลฯ เมื่อเด็กและเยาวชนฝึกอบรมจนครบหลักสูตร กรมการศึกษานอกโรงเรียนจะออกประกาศนียบัตรให้

3. การจัดอบรมด้านจริยศึกษาและพลศึกษา ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะอบรม ชัดเกลานิสัยและจิตใจของเด็กและเยาวชนให้กลับตนเป็นพลเมืองดี ด้านจริยศึกษา มีอนุศาสนาจารย์ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นผู้อบรมสั่งสอน และนิมนต์พระมาอบรมสั่งสอนในวันสำคัญทางศาสนา ส่วนด้านพลศึกษา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนเล่นกีฬาและออกกำลังกาย โดยใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการกล่อมเกลานิสัยและจิตใจ เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รู้จักระเบียบวินัยและการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ

เมื่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้ฝึกอบรมจนครบกำหนดตามศาลสั่งเรียบร้อยแล้ว ก็จะได้รับการปล่อยตัว ซึ่งเกณฑ์การปล่อยตัวแบ่งเป็น 2 กรณี

กรณีที่ 1 คือ ศาลสั่งให้การอบรมโดยกำหนดระยะเวลาเป็นปี พอถึงกำหนดครบตามปีที่ศาลสั่งแล้ว ผู้ปกครองสามารถมารับตัวเด็กและเยาวชนได้ที่

กรณีที่ 2 คือ ศาลสั่งให้การอบรมโดยกำหนดระยะเวลาเป็นขั้นต่ำชั้นสูง เมื่อครบกำหนดตามศาลสั่งขั้นต่ำแล้ว เด็กและผู้ปกครองต้องขึ้นศาลอีกครั้งเพื่อขอความประพัตที่ผ่าน มาของเด็กว่าสมควรได้รับการปล่อยตัวหรือไม่ หากศาลเห็นว่ายังไม่สมควรได้รับการปล่อยตัวก็ต้องอยู่จนครบตามกำหนดเวลาชั้นสูง

และก่อนที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจะได้รับการปล่อยตัวจะมีการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยล่วงหน้าเป็นระยะเวลา 3 เดือน โดยจะมีการจัดกลุ่มเด็กและเยาวชนออกเป็นกลุ่ม และมีกิจกรรมภาคบังคับอยู่ประมาณ 6 -7 กิจกรรม ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เด็กและเยาวชนทุกกลุ่มจะต้องเข้าร่วม นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมที่เด็กบางกลุ่มเท่านั้นที่จะต้องเข้าร่วมกิจกรรม

แต่ภายหลังจากที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดแต่ละรุ่นได้รับการปล่อยตัวสู่สังคมภายนอกไปแล้วนั้น พบว่ามีเด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยหันกลับไปกระทำความผิดซ้ำและถูกส่งตัวกลับเข้ามายังศูนย์ฝึกและอบรมอีก จากข้อมูลของ เตรียมใจ จาริยะศิลป์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานที่ทัณฑสถานหญิงชลบุรี ได้ปฏิบัติงานช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติด โดยวิธีการให้การปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ปัญหาการติดยาเสพติดซ้ำหลังจากได้รับการบำบัดรักษา การถอนพิษยาเรียบร้อยแล้วเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด มีผู้ต้องขังจำนวนมากที่ต้องขังในคดีเดิมหลายครั้ง และจากการที่ เตรียมใจ จาริยะศิลป์ ได้สัมภาษณ์ผู้ต้องขังที่ต้องขังมากกว่า 1 ครั้ง ถึงสาเหตุของการกลับไปใช้ยาเสพติดซ้ำ เป็นเหตุให้ต้องกลับมาต้องโทษซ้ำอีกพบว่า หลังจากที่ถูกโทษไปแล้วไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมภายนอก รู้สึกว่าตนเองแตกต่าง

จากผู้อื่น เพราะเคยต้องโทษในเรือนจำมาก่อน เป็นเสมือนตราบาปที่ติดตัวไปตลอดชีวิต ทำให้เกิดความวิตกกังวล ไม่มีกำลังใจที่จะสู้กับปัญหาต่างๆในสังคมภายนอก จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลับไปใช้ชีวิตติดซ้ำอีก⁽³⁾

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

เผด็จ หริ่งรอด⁽⁴⁾ ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่มที่มีต่อความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังทัณฑสถานบำบัดพิเศษบางเขน กรุงเทพมหานคร พบว่า มีผู้ต้องขังจำนวนมากมีความวิตกกังวลว่าภายหลังจากพ้นโทษอาจจะไม่ได้รับการยอมรับ กลัวว่าจะไม่เป็นที่ไว้วางใจ ถูกรังเกียจเหยียดหยามเป็นที่อับอายจากบุคคลอื่น ได้แก่เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา นายจ้าง บุคคลในสังคม รวมทั้งครอบครัว ญาติพี่น้อง

เตรียมใจ จาริยะศิลป์⁽³⁾ ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับการให้ ข้อเสนอแนะที่มีต่อความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังหญิง จังหวัดชลบุรี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังคดีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ที่ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 จำนวน 24 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มให้คำปรึกษาโดยแบบเผชิญความจริง กลุ่มให้ข้อเสนอแนะ และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน พบว่า ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง กลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะ และกลุ่มควบคุม มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลลดลงกว่าระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ.05 และผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลลดลงกว่าระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ.05

วรพร อินทพูน⁽¹⁵⁾ ศึกษาความชุกของภาวะซึมเศร้าในวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจกลาง พบว่า มีความชุกของภาวะซึมเศร้าร้อยละ 66.30 ซึ่งใกล้เคียงกับการศึกษา

ภาวะเศร้าและการฆ่าตัวตายในเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจกลางของอเมริกา ซึ่งพบว่า มีความชุกของภาวะซึมเศร้า ร้อยละ 67 และมีพฤติกรรมฆ่าตัวตาย ร้อยละ 19.40

ละออง วัฒนศิลป์⁽¹⁶⁾ ศึกษาความเครียดของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 153 คน พบว่า เยาวชนร้อยละ 66.67 มีความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 24.18 มีความเครียดอยู่ในระดับเล็กน้อย และร้อยละ 9.15 มีความเครียดอยู่ในระดับสูง

ภูมิชาย ปลั่งอ้วน⁽¹⁷⁾ ศึกษาเรื่องการเตรียมความพร้อมเด็กและเยาวชนในสถานสงเคราะห์ก่อนออกสู่สังคมภายนอกของทีมนสทวิชาชีพที่ประกอบด้วย นักจิตวิทยา ครูสายสามัญ สายอาชีพ นักสังคมสงเคราะห์ และพยาบาล ที่ปฏิบัติงานอยู่ในสังคมสงเคราะห์ทั่วประเทศ จำนวน 93 คน ผลการศึกษาพบว่า ทศนคติของทีมนสทวิชาชีพเห็นด้วยกับการเตรียมความพร้อมด้านอารมณ์และจิตใจมากที่สุด รองลงมาคือด้านการปฏิบัติงาน ด้านสังคม ด้านร่างกาย และสติปัญญาตามลำดับ

จริยกุล ตรีสุวรรณ⁽¹⁸⁾ ศึกษาเรื่องเอกลักษณ์แห่งตนของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายอายุ 16-18 ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 892 คน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย ที่มาจากรอบครัวที่มีบรรยากาศในครอบครัวที่ดี สามารถสร้างความมั่นใจในตนเอง และยอมรับตนเองได้

ศรียุทธา ชูสุวรรณ⁽¹⁹⁾ ทำการศึกษาเรื่องบทบาทของงานสังคมสงเคราะห์ กับการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิด กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำ อายุ 7-25 ปี จากสถานฝึกและอบรมสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางจำนวน 130 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยทางสังคมเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุด ซึ่งได้แก่ สภาพครอบครัว บทบาทของ เด็กและเยาวชนมีการศึกษาต่ำ ลักษณะครอบครัวเดี่ยว มีพี่น้องหลายคน การคบเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีการคบเพื่อนเป็นจำนวนมากถึง 7 คน ซึ่งมีความประพฤติเบี่ยงเบนสูงและมีความโน้มเอียงไปในทางเป็นปรปักษ์ต่อกฎหมาย ปัจจัยทางด้านจิตใจ มีผลทำให้เด็กและเยาวชนขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี มีทัศนคติไม่ดีต่อเพื่อนมนุษย์และสังคม มีอารมณ์รุนแรง ใจร้อน วู่วาม โกรธและระงับอารมณ์ไม่ได้ มีสภาพจิตใจที่ไม่มั่นคง มีความรู้สึกกลัวและไม่แน่ใจอยู่เสมอ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

Epstein (20) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลโดยสังเกตพฤติกรรมของพวกทหารที่บาดเจ็บทางสมอง พบว่าเมื่อต้องเผชิญกับสภาพที่ไม่คุ้นเคยหรือแตกต่างไปจากที่คาดหวังไว้เพียงเล็กน้อย บุคคลเหล่านี้จะตอบสนองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความกลัวและด้วยกลไกป้องกันตัวเอง โดยมีพฤติกรรมย้ำคิดย้ำทำเพิ่มขึ้นพยายามจัดระเบียบสิ่งต่างๆจนเกินจำเป็น ทั้งนี้เพื่อให้สภาพแวดล้อมรอบตัวซับซ้อนน้อยที่สุด

Sarason (21) ศึกษาทดลองพบว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย ซึ่งสอดคล้องกับ ลังเกอร์ และเพจ ได้กล่าวสนับสนุนว่าเพศมีความสำคัญต่อความวิตกกังวลและเด็กหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชายในเรื่องความเด่นในสังคมและไม่เป็นที่สนใจของบุคคลอื่น ส่วนเด็กชายกังวลในเรื่องงานมากกว่าเรื่องอื่น

Delva et al (22) พบว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงจะมีความวิตกกังวลต่ำกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำ เนื่องจากผู้ที่มีการศึกษาสูงจะมีความสามารถในการใช้สติปัญญา และการเผชิญปัญหาได้อย่างเหมาะสม

Slater & Herber (อ้างถึงใน กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลย์วัฒน์) (23) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มเด็กซึ่งมาจากครอบครัวที่สมบูรณ์ กับกลุ่มเด็กที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแตกแยก พบว่า เด็กที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแตกแยกนั้น จะมีความขัดแย้งในจิตใจสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ วิตกกังวลสูง และมีความสามารถในการควบคุมตนเองต่ำ

Serensen & Johnson (อ้างถึงใน ปัทมา ศิริเวช และคณะ) (24) ได้ทำการศึกษาวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย พบว่า ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวแตกแยก คือ พ่อแม่ขัดแย้งกันอย่างรุนแรง จนถึงขั้นต้องแยกทางหรือหย่าร้างกันที่สุดในที่สุด ทำให้วัยรุ่นขาดที่พึ่ง มีปัญหาในการปรับตัวทางสังคมและการแสดงออกด้านอารมณ์ เช่น หงุดหงิด วิตกกังวล ซึมเศร้า ก้าวร้าว หรือแสดงพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

Cauffman (25) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการคัดกรองสุขภาพจิตของเยาวชนในสถานพินิจของ Pennsylvania ทั้งหมดจำนวน 18,607 คน โดยใช้เครื่องมือ the Massachusetts Youth Screening Instrument Version 2 (MAYSI-2) เป็นตัวคัดกรอง ผลการศึกษาพบว่า ประมาณ 70% ของผู้ชาย และ 81% ของผู้หญิงมีคะแนนสูงกว่าจุดตัดทางคลินิกอย่างน้อย 1 ใน 5

ประเด็นที่อยู่ใน MAYSI-2 scales ดังนี้ การใช้แอลกอฮอล์และยาเสพติด, ความโกรธเคือง / ความหงุดหงิด, ความเศร้า / ความวิตกกังวล, ความไม่พึงพอใจทางร่างกาย และความคิดที่จะฆ่าตัวตาย และยังพบว่า เด็กผู้หญิงมีการแสดงออกถึงปัญหาภายในจิตใจและปัญหาภายนอกออกมาในระดับที่เท่ากันมากกว่าเด็กผู้ชาย ปัญหาสุขภาพจิตพบมากที่สุดในกลุ่มเยาวชนชนผิวขาว และพบได้น้อยที่สุดในกลุ่มเยาวชนแอฟริกา-อเมริกัน

Dixon และคณะ⁽²⁶⁾ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแสดงออกถึงความเจ็บปวดทางจิตใจ, PTSD และการเป็นโรคทางจิตเวชร่วมในเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดจำนวน 100 คน โดยการสัมภาษณ์เพื่อที่จะประเมินประวัติเกี่ยวกับจิตเวชและประวัติความเจ็บปวดทางจิตใจ พบว่ามีอัตราของ PTSD ค่อนข้างสูงในกลุ่มของเยาวชนหญิงที่กระทำความผิด และ 70% ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่เป็น PTSD ถูกทารุณกรรมทางเพศ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มผู้กระทำความผิดที่เป็น PTSD มีผลต่อการวินิจฉัยโรคร่วมมากกว่ากลุ่มที่ไม่เป็น PTSD 73% ของการวินิจฉัยโรคร่วมจะแสดงออกมาคู่กันหรือแสดงหลังจากการเริ่มเป็น PTSD

Steiner และคณะ⁽²⁷⁾ ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง PTSD ในเยาวชนที่ถูกคุมขัง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนชายซึ่งมีอายุเฉลี่ย 16.6 ปีที่ถูกคุมขังในรัฐแคลิฟอร์เนีย และส่วนใหญ่เป็นเยาวชนที่มีการกระทำความผิดที่รุนแรง โดยใช้เครื่องมือวัดดังนี้ แบบคัดกรองมาตรฐานทางจิตเวช, การสัมภาษณ์เกี่ยวกับ PTSD และแบบสอบถามself-report ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนที่ถูกคุมขังได้รับความทรมานจาก PTSD ในอัตราที่สูงกว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชน 32% ของเยาวชนที่ถูกคุมขังมีลักษณะที่ตรงตามเกณฑ์การวินิจฉัยของ PTSD, 20% ของเยาวชนที่ถูกคุมขังมีลักษณะที่ตรงกับเกณฑ์การวินิจฉัยของ PTSD เพียงบางส่วน จำนวนครึ่งหนึ่งของเยาวชนที่ถูกคุมขังนี้ได้เล่าถึงร่องรอยของความรุนแรงที่เกิดขึ้น เช่น เหตุการณ์ที่มีผลต่อความเจ็บปวดทางจิตใจ ผลการวัดทางจิตเวชพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็น PTSD จะมีความเครียด ความวิตกกังวล และภาวะซึมเศร้าสูง และมีความอดทน การยับยั้งชั่งใจ และการระงับความโกรธความก้าวร้าวต่ำ พวกเขามีกลไกการป้องกันทางจิตในระดับสูง เช่น การโทษผู้อื่น การแยกตัว และการถดถอย

Joseph และคณะ⁽²⁸⁾ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพยายามฆ่าตัวตายและพฤติกรรมการทำร้ายตัวเองของเยาวชนในสถานพินิจ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากแฟ้มประวัติของเยาวชนที่ถูกคุมขังในสถานพินิจ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 78 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของเยาวชนที่ถูกคุมขังทั้งหมด 289 คน (บวกเพิ่ม 10% เพื่อป้องกันการผิดพลาด) และนำกลุ่มตัวอย่างที่ได้ส่งไปทำ

การประเมินทางจิต โดยใช้ the Spectrum of Suicidal Behavior Scale ในการประเมินพฤติกรรมการทำร้ายตัวเอง และใช้ the Functional Assessment of Self-Mutilation ในการประเมินพฤติกรรมการทำร้ายตัวเอง ผลการศึกษาพบว่า 12.4% ของเยาวชนที่ถูกคุมขังทั้งหมด (289 คน) มีการพยายามฆ่าตัวตาย และเกือบ 60% ของกลุ่มที่มีความพยายามฆ่าตัวตายนี้ใช้วิธีการฆ่าตัวตายที่รุนแรง เช่น การใช้ของมีคม 30% ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 78 คน มีความคิดหรือมีพฤติกรรมฆ่าตัวตาย และอีก 30% พบว่ามีพฤติกรรมทำร้ายตัวเองในขณะที่ถูกคุมขังอยู่ นอกจากนี้ยังพบว่าเยาวชนที่มีการพยายามฆ่าตัวตายจะมีความซึมเศร้า , ความวิตกกังวล และความโกรธมากกว่าเยาวชนที่ไม่มีการพยายามฆ่าตัวตาย ส่วนเยาวชนที่มีพฤติกรรมทำร้ายตัวเองจะมีความวิตกกังวล , ความโกรธ และการใช้สารเสพติดสูงกว่าเยาวชนที่ไม่มีพฤติกรรมทำร้ายตัวเอง

Sanislow และคณะ⁽²⁹⁾ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายในเยาวชนที่ถูกคุมขังกับเยาวชนที่เป็นผู้ป่วยใน โดยการนำคะแนนที่ได้จากเครื่องมือวัดพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของกลุ่มตัวอย่างจากเยาวชนที่ถูกคุมขังจำนวน 81 คน มาเปรียบเทียบกับคะแนนของกลุ่มตัวอย่างจากเยาวชนที่เป็นโรคทางจิตเวชและรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลจำนวน 81 คน ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนที่ถูกคุมขังและเยาวชนที่เป็นโรคทางจิตเวชและรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลมีความเครียด ความซึมเศร้า ความหุนหันพลันแล่น และการใช้สารเสพติดอยู่ในระดับที่เท่าๆกัน หลังจากที่มีการควบคุมในเรื่องของความซึมเศร้า ความหุนหันพลันแล่น และการใช้สารเสพติดแล้ว พบว่า การควบคุมนี้ยังคงมีผลต่อคะแนนความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายในกลุ่มของเยาวชนที่ถูกคุมขัง แต่ไม่มีผลต่อคะแนนความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายในกลุ่มเยาวชนที่เป็นโรคทางจิตเวชและรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล สำหรับเยาวชนหญิงที่เป็นโรคทางจิตเวชและรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลที่มีความซึมเศร้า และความสิ้นหวังร่วมด้วยจะมีผลต่อการทำนายคะแนนความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้นพอที่จะสรุปได้ว่า ปัจจัยที่น่าจะเกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจนั้น ได้แก่ ปัจจัยทางด้านครอบครัว ด้านสังคม และปัจจัยทางด้านอารมณ์หรือจิตใจของตัวบุคคลเอง เช่น ภาวะซึมเศร้า ความเครียด ความเชื่อมั่น เป็นต้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายอายุ 15-18 ปี ที่อยู่ในความควบคุมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

1.2 ประชากรเป้าหมาย

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย (ช่วง 3 เดือนสุดท้ายก่อนได้รับการปล่อยตัว)

1.3 กลุ่มตัวอย่าง

เยาวชนกระทำผิดทั้งหมดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย (ช่วง 3 เดือนสุดท้ายก่อนได้รับการปล่อยตัว) มีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่กำหนดไว้ และอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ช่วงเดือน ตุลาคม 2552 ถึง เดือน ธันวาคม 2552 ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้ง 4 แห่ง โดยมีจำนวนเยาวชนที่เตรียมออกประมาณ 150 คน ซึ่งจำแนกได้ดังนี้ บ้านกรุณาจำนวน 80 คน บ้านปรานีจำนวน 30 คน บ้านอุเบกขาจำนวน 30 คน และบ้านกาญจนาภิเษกจำนวน 20 คน (ยอดรวมเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกในช่วงเดือน เมษายน 2552)

1.4 ขนาดตัวอย่าง

คำนวณโดยใช้สูตรคำนวณขนาดตัวอย่างในการวิจัยเชิงพรรณนา

$$\text{สูตร }^{(27)} \quad n = \frac{Z_{\alpha/2}^2 pq}{d^2}$$

n = ขนาดตัวอย่าง

$Z_{\alpha/2}$ = ค่าวิกฤตที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากตารางแจกแจงค่าปกติ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.96

P = 0.5 (เนื่องจากยังไม่มีการศึกษาความวิตกกังวลในเยาวชนเตรียมออกมาก่อนจึงพิจารณาใช้ $p = 0.5$)

q = $1 - p$ มีค่าเท่ากับ 0.5

d = ค่าความคลาดเคลื่อนของโอกาสที่ยอมรับได้เท่ากับ 0.1

แทนค่าในสูตรจะได้

$$n = \frac{(1.96)^2 (0.5)(0.5)}{(0.1)^2} = \frac{3.8416 (0.25)}{0.01} = 96.04$$

เพื่อป้องกันความผิดพลาดจึงเพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 10% ดังนั้นต้องใช้ตัวอย่างทั้งสิ้นเท่ากับ 106 คน แต่เนื่องจากประชากรมีจำนวนไม่มาก จึงทำการเก็บประชากรทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ด้านบุคคล ด้านครอบครัว ด้านสังคม และฐานความผิด
2. แบบสอบถามความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความวิตกกังวลมาจาก เผล็จ หริงรอด (2538) ซึ่งมีข้อคำถามจำนวน 40 ข้อ โดยข้อคำถามทุกข้อมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ซึ่งกำหนดคะแนนในแต่ละระดับดังนี้ มากที่สุด (5 คะแนน) ,

มาก (4 คะแนน) , ปานกลาง (3 คะแนน) , น้อย (2 คะแนน) , น้อยที่สุด (1 คะแนน) เมื่อได้คะแนนครบทุกข้อ จากนั้นนำคะแนนทุกข้อมารวมกัน ซึ่งคะแนนรวมที่ได้จะอยู่ระหว่าง 40 – 200 คะแนน แปลค่าคะแนนตามdistributions โดยคะแนนยิ่งมากยิ่งกังวล ใช้เกณฑ์ตามการกระจายของข้อมูล โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) $\pm$ 1 SD จากนั้นจึงนำคะแนนมาแปลผลดังนี้

คะแนนที่ได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย (Mean) - 1 SD แปลว่า มีความวิตกกังวลระดับต่ำ

คะแนนที่ได้เท่ากับค่าเฉลี่ย (Mean) $\pm$ 1 SD แปลว่า มีความวิตกกังวลระดับปานกลาง

คะแนนที่ได้สูงกว่าค่าเฉลี่ย (Mean) + 1 SD แปลว่า มีความวิตกกังวลระดับสูง

การรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล โดยผู้วิจัยศึกษาจากหนังสือ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ เอกสารราชการรายงานการประชุม และเอกสารอื่นๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำหนังสือแนะนำตัวจากภาควิชาจิตเวชศาสตร์คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปถึงอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อขออนุญาตเข้าไปเก็บข้อมูลศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (บ้านกรุดา บ้านปราณี บ้านอุเบกขา และบ้านกาญจนาภิเษก) และขอความร่วมมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

3. ผู้วิจัยติดต่อกับผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (บ้านกรุดา บ้านปราณี บ้านอุเบกขาและบ้านกาญจนาภิเษก)เพื่อแนะนำตนเอง ขออนุญาต และชี้แจงรายละเอียดในการขอเก็บข้อมูล โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ในการมาเก็บข้อมูล และขอข้อมูลของเยาวชนจากแบบบันทึกประวัติของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (บ้านกรุดา บ้านปราณี บ้านอุเบกขา และบ้านกาญจนาภิเษก)

4. ผู้วิจัยไปพบและประสานงานกับเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (บ้านกรุดา บ้านปราณี บ้านอุเบกขา และบ้านกาญจนาภิเษก) เพื่อขอความร่วมมือในการอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล และชี้แจงรายละเอียดในการเก็บข้อมูล

5. ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (บ้านกรุดาประมาณ 80 คน บ้านปราณีประมาณ 30 คน บ้านอุเบกขาประมาณ 30 คน และบ้านกาญจนาภิเษกประมาณ 20คน ซึ่งเป็นยอดรวมเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกในช่วงเดือน

เมษายน 2552) โดยขอความยินยอมจากผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรมด้วยวาจา และขอความยินยอมจากเยาวชนโดยการที่เยาวชนให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยจะชี้แจงกับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการมาเก็บข้อมูล เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

6. ผู้วิจัยเตรียมการนัดเจ้าหน้าที่และผู้เข้าร่วมวิจัยตามวันและเวลาที่กำหนด

7. เมื่อถึงวันเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทั้งหมดในแต่ละบ้าน และหากผู้เข้าร่วมวิจัยท่านใดมีข้อสงสัยในการตอบแบบสอบถาม ให้ผู้เข้าร่วมวิจัยสามารถถามข้อสงสัยนั้นกับผู้วิจัยได้ทันทีหรือหากผู้เข้าร่วมวิจัยท่านใดที่ไม่สามารถอ่านหรือเขียนหนังสือได้ ผู้วิจัยและเจ้าหน้าที่จะช่วยอ่านและกรอกแบบสอบถามตามคำที่ผู้เข้าร่วมวิจัยให้ข้อมูล เมื่อผู้เข้าร่วมวิจัยได้กรอกข้อมูลในแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะเก็บแบบสอบถามทันที

8. รวบรวมข้อมูลที่ได้นำมาแปรผลและวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ทางสถิติ

นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ มาตรวจสอบความถูกต้อง จากนั้นนำมาลงรหัส และตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลอีกครั้ง จึงนำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Pack for Social Science) โดยวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความวิตกกังวลในแต่ละศูนย์ฝึก ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับระดับความวิตกกังวลของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออก สถิติที่ใช้คือ t – test และ One way ANOVA

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยวิธีการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และใช้การวิจัยแบบสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิจากกลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง (บ้านกรูณา , บ้านปราณี , บ้านอุเบกขา และ บ้านกาญจนาภิเษก) ในช่วงเดือนตุลาคม – ธันวาคม 2552 จำนวน 130 คน รวมถึงการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research)

ทั้งนี้ แจกแบบสอบถามไปทั้งหมด 130 ชุด ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์กลับคืนมาจำนวน 130 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามทั้งหมด และแบบสอบถามสามารถนำมาใช้วิเคราะห์ได้ จำนวน 130 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 แล้ววิเคราะห์ข้อมูลประมวลผลโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมประมวลผลทางสถิติ ซึ่งเสนอผลการวิจัย ออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านตัวบุคคล

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านครอบครัว

ส่วนที่ 3 ข้อมูลด้านสังคม

ส่วนที่ 4 ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย

ส่วนที่ 5 ระดับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านตัวบุคคล

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล

ข้อมูลด้านตัวบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
เพศ		
ชาย	113	86.90
หญิง	17	13.10
ศาสนา		
พุทธ	127	97.70
อิสลาม	3	2.30
การศึกษาก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ		
กำลังศึกษา	37	28.50
ไม่ได้ศึกษาแล้วเรียน	93	71.50
ระดับการศึกษาสูงสุดที่เคยได้รับ		
ประถมศึกษา	51	39.20
มัธยมศึกษาตอนต้น	62	47.70
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	17	13.10
การใช้สารเสพติด		
ไม่เคยใช้	9	6.90
เคยใช้	121	93.10

ตารางที่ 1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล

ข้อมูลด้านตัวบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
ประเภทของสารเสพติดที่ใช้		
(จากกลุ่มตัวอย่าง 130 คน และกลุ่มตัวอย่างใช้สารเสพติดมากกว่า 1 ชนิด)		
เหล้า	72	55.4
บุหรี่	99	76.2
ยาบ้า	81	62.3
กัญชา	40	30.8
ฝิ่น	1	0.8
สารระเหย	9	6.9
ยาไอซ์	10	7.7
ยาอี	6	4.6
ยาเค	1	0.8
โคเคน	1	0.8
ยาแก้ไอ	1	0.8

จากตารางที่ 1 ข้อมูลด้านตัวบุคคล พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 86.90 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 97.70 ก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ ส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน ร้อยละ 71.50 และมีระดับการศึกษาสูงสุดที่เคยได้รับอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 47.70 ส่วนใหญ่เคยใช้สารเสพติด ร้อยละ 93.10 โดยเฉพาะสารเสพติดประเภทบุหรี่ ร้อยละ 76.20 รองลงมาคือ ยาบ้า ร้อยละ 62.30 สุรา ร้อยละ 55.40 และกัญชา ร้อยละ 30.80

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านครอบครัว

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
การอยู่อาศัยก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ		
อยู่กับบิดา/มารดา	92	70.8
อยู่กับพี่น้อง	3	2.3
อยู่กับญาติ	21	16.2
อยู่กับแฟน/สามี/ภรรยา	6	4.6
อยู่กับเพื่อน	8	6.2
อาชีพของบิดา		
ไม่ประกอบอาชีพ	1	0.8
รับจ้าง	63	48.5
ธุรกิจส่วนตัว	17	13.1
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	4	3.1
อื่นๆ	45	34.6

ตารางที่ 2 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว

ข้อมูลด้านด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
รายได้ของบิดาต่อเดือน		
น้อยกว่า 5,000	4	3.1
5,000 – 10,000	49	37.7
10,001 – 15,000	9	6.9
15,001 – 20,000	5	3.8
มากกว่า 20,000	4	3.1
ไม่ทราบ	41	31.5
ไม่มีรายได้	1	0.8
(บิดาเสียชีวิตจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 13.1)		
Mean = 9,000 Min = 2,000 Max = 40,000		
อาชีพของมารดา		
ไม่ประกอบอาชีพ	7	5.4
รับจ้าง	63	48.5
ธุรกิจส่วนตัว	29	22.3
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	4	3.1
อื่นๆ	27	20.8

ตารางที่ 2 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว

ข้อมูลด้านด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
รายได้ของมารดาต่อเดือน		
น้อยกว่า 5,000	8	6.2
5,000 – 10,000	62	47.7
10,001 – 15,000	11	8.5
15,001 – 20,000	3	2.3
มากกว่า 20,000	2	1.5
ไม่ทราบ	22	16.9
ไม่มีรายได้	8	6.2
(มารดาเสียชีวิตจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8)		
Mean = 7,500 Min = 1,500 Max = 30,000		
อาชีพของผู้ปกครอง		
ไม่ประกอบอาชีพ	6	4.6
รับจ้าง	72	55.4
ธุรกิจส่วนตัว	38	29.2
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	5	3.8
อื่นๆ	9	6.9

ตารางที่ 2 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน		
น้อยกว่า 5,000	7	5.4
5,000 – 10,000	63	48.5
10,001 – 15,000	21	16.2
15,001 – 20,000	6	4.6
มากกว่า 20,000	2	1.5
ไม่ทราบ	25	19.2
ไม่มีรายได้	6	4.6
Mean = 7,500 Min = 3,000 Max = 25,000		
รายได้ของครอบครัว		
พอใช้ เหลือเก็บ	90	69.2
พอใช้ไม่ เหลือเก็บ	28	21.5
ไม่พอใช้ มีหนี้สิน	12	9.2
สถานภาพของบิดามารดา		
คู่	52	40
แยกกันอยู่	46	35.4
หย่า	11	8.5
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	21	16.2

ตารางที่ 2 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
จำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน (รวมเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจฯ)		
เป็นบุตรคนเดียว	21	16.2
มีพี่น้อง 2 คน	52	40
มีพี่น้อง 3 คน	31	23.8
มีพี่น้อง 4 คน	17	13.1
มีพี่น้องมากกว่า 4 คนขึ้นไป	9	6.9
ลำดับการเกิด		
บุตรคนที่ 1	64	49.2
บุตรคนที่ 2	43	33.1
บุตรคนที่ 3	16	12.3
บุตรคนที่ 4	7	5.4
จำนวนพี่น้องที่เป็นเพศชาย		
1 คน	64	49.2
2 คน	39	30
3 คน	12	9.2
4 คน	5	3.8
5 คน	2	1.5
ไม่มีพี่น้องที่เป็นเพศชาย	8	6.2

ตารางที่ 2 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
จำนวนพี่น้องที่เป็นเพศหญิง		
1 คน	52	40
2 คน	22	16.9
3 คน	6	4.6
4 คน	3	2.7
5 คน	-	-
6 คน	1	0.8
ไม่มีพี่น้องที่เป็นเพศหญิง	46	35.4
การใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัว		
ไม่มีใครใช้	68	52.3
มีคนใช้	62	47.7
ความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง		
ใกล้ชิดอบอุ่นดี	87	66.9
ใกล้ชิดแต่ขัดแย้งกัน	22	16.9
ห่างเหิน	21	16.2
บุคคลที่ปรึกษาเวลาเกิดปัญหา		
บิดา/มารดา	63	48.4
ญาติ/พี่น้อง	37	28.5
เพื่อน	30	23.1

จากตารางที่ 2 ข้อมูลด้านครอบครัว พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดา/มารดาก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในสถานพินิจ ร้อยละ 70.80 และมีความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองแบบใกล้ชิดอบอุ่น ร้อยละ 66.90 รองลงมาคือ ใกล้ชิดแต่ขัดแย้ง ร้อยละ 16.90 บุคคลที่ปรึกษาเวลามีปัญหา ส่วนใหญ่เป็นบิดา/มารดา ร้อยละ 48.40 รองลงมาคือ ญาติพี่น้อง ร้อยละ 28.50 สมาชิกในครอบครัวส่วนใหญ่ไม่มีใครใช้สารเสพติด ร้อยละ 52.30

บิดามารดามีสถานภาพสมรส ร้อยละ 40 รองลงมาคือ แยกกันอยู่ ร้อยละ 35.40 ส่วนใหญ่บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง (พนักงานทำความสะอาด พนักงานรักษาความปลอดภัย พนักงานโรงงาน รับจ้างทำไร่นา) ร้อยละ 48.50 รองลงมาคือ ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 13.10 และ 22.30 มีรายได้รายได้ส่วนใหญ่อยู่ที่ 5,000 – 10,000 บาท ร้อยละ 37.70 และ 47.70 ส่วนผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 55.40 รองลงมาคือ ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 29.20 และมีรายได้ส่วนใหญ่อยู่ที่ 5,000 – 10,000 บาท ร้อยละ 48.50 ส่วนรายได้ของครอบครัวส่วนใหญ่พอใช้เหลือเก็บ ร้อยละ 69.20

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นบุตรคนแรก ร้อยละ 49.20 รองลงมาคือ เป็นบุตรคนที่สอง ร้อยละ 33.10 และมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันจำนวนสองคน ร้อยละ 40 รองลงมาคือ สามคน ร้อยละ 23.80 ส่วนใหญ่ในจำนวนพี่น้องทั้งหมดจะมีพี่น้องที่เป็นเพศชายอยู่หนึ่งคน ร้อยละ 49.20 และที่เป็นเพศหญิงหนึ่งคน ร้อยละ 40

ส่วนที่ 3 ข้อมูลด้านสังคม

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านสังคม

ข้อมูลด้านสังคม	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
การเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนในชุมชน		
เคย	117	90
ไม่เคย	13	10
กิจกรรมที่ทำร่วมกันกับเพื่อนในชุมชน		
เล่นกีฬา/ดนตรี	24	20.5
เสพยา/การพนัน	3	2.6
นั่งคุย/เที่ยว	31	26.5
อื่นๆ	59	50.4
(เช่น แข่งรถ ดูหนัง ร้องคาราโอเกะ เข้าค่ายชุมชน กิจกรรมวันสำคัญต่างๆ)		
การใช้สารเสพติดของกลุ่มเพื่อน		
ใช้	120	92.3
ไม่ใช้	10	7.7

ตารางที่ 3 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลด้านสังคม

ข้อมูลด้านสังคม	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
ประเภทของสารเสพติดที่กลุ่มเพื่อนใช้		
(จากกลุ่มตัวอย่าง 130 คน และใช้สารเสพติดมากกว่า 1 ชนิด)		
เหล้า	86	66.2
บุหรี่	95	73.1
ยาบ้า	63	48.5
กัญชา	27	20.8
ยาอี	11	8.5
ยาไอซ์	13	10
อื่นๆ	7	5.4

จากตารางที่ 3 ข้อมูลด้านสังคม พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนในชุมชน ร้อยละ 90 โดยกิจกรรมที่ร่วมกันทำกับเพื่อนในชุมชนคือ กิจกรรมอื่นๆ เช่น แข่งรถ ดูหนัง ร้องคาราโอเกะ เข้าค่ายชุมชน กิจกรรมวันสำคัญต่างๆ) ร้อยละ 50.40 รองลงมาคือ นั่งคุยกัน/เที่ยว ร้อยละ 26.50 ส่วนใหญ่กลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด ร้อยละ 92.30 สารเสพติดที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นบุหรี่ ร้อยละ 73.10 รองลงมาคือ สุรา ร้อยละ 66.20 และยาบ้า ร้อยละ 48.50

ส่วนที่ 4 ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย

ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
	n = 130	
ประวัติการกระทำผิดกฎหมายที่ต้องโทษ		
ทำผิดกฎหมายครั้งแรก	81	62.3
ทำผิดกฎหมายครั้งรอง (ทำผิดนอกเหนือจากครั้งแรก)	49	37.7
จำนวนครั้งที่ทำผิดกฎหมาย		
ครั้งที่ 1	81	62.3
ครั้งที่ 2	29	22.3
ครั้งที่ 3	9	6.9
ครั้งที่ 4	6	4.6
ครั้งที่ 5	4	3.1
ครั้งที่ 6	-	-
ครั้งที่ 7	-	-
ครั้งที่ 8	1	0.8
Mean = 1.1 Min = 1 Max = 8		

ตารางที่ 4 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย

ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
คดีแรกที่ทำผิดกฎหมาย		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	37	28.5
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต	9	6.9
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	9	6.9
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	69	53.1
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประเทศ	3	2.3
อื่นๆ	3	2.3
คดีที่สองที่ทำผิดกฎหมาย (จากกลุ่มตัวอย่างที่มีการกระทำผิดซ้ำจำนวน 49 คน)		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	17	34.7
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต	-	-
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1	2
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	29	59.2
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประเทศ	-	-
อื่นๆ	2	4.1

ตารางที่ 4 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลด้านการทำผิดกฎหมาย

ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
คดีที่สามที่ทำผิดกฎหมาย (จากกลุ่มตัวอย่างที่มีการกระทำผิดซ้ำมากกว่า 2 ครั้งจำนวน 20 คน)		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	6	30
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต	1	5
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	-	-
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	13	65
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประเทศ	-	-
อื่นๆ	-	-
คดีปัจจุบันที่ทำผิดกฎหมาย		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	38	29.2
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต	9	6.9
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	9	6.9
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	70	53.8
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประเทศ	1	0.8
อื่นๆ	3	2.3
การร่วมกันกระทำผิดกฎหมาย		
ไม่มีผู้กระทำผิดร่วม	74	56.9
มีผู้กระทำผิดร่วม	56	43.1

ตารางที่ 4 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลด้านการทำผิดกฎหมาย

ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
n = 130		
จำนวนผู้กระทำผิดรวม (จากกลุ่มตัวอย่างที่มีผู้กระทำผิดรวมจำนวน 56 คน)		
1 คน	20	35.7
2 คน	18	32.1
3 คน	8	14.3
4 คน	3	5.4
5 คน	3	5.4
มากกว่า 5 คน	4	7.2
Mean = 5.2 Min = 1 Max = 30		

จากตารางที่ 4 ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออก จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ส่วนใหญ่ทำผิดกฎหมายเป็นครั้งแรก ร้อยละ 62.30 คดีที่ทำผิดในครั้งที่ 1 - 3 และครั้งปัจจุบันที่พบมากที่สุดคือ คดีเกี่ยวกับยาเสพติด รองลงมาคือ คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน ส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดเพียงผู้เดียว ร้อยละ 56.90 และในกลุ่ม ที่มีผู้ร่วมกระทำผิดส่วนใหญ่จะมีผู้ร่วมกระทำผิดจำนวนหนึ่งคน ร้อยละ 35.70 รองลงมาคือ มีผู้ร่วมกระทำผิดจำนวนสองคน ร้อยละ 32.10

ส่วนที่ 5 ระดับของความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละจำแนกตามระดับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก

ระดับความวิตกกังวล	จำนวน(คน)	ร้อยละ (%)
	n = 130	
ความวิตกกังวลสูง	21	16.2
ความวิตกกังวลปานกลาง	84	64.6
ความวิตกกังวลต่ำ	25	19.2

ค่าเฉลี่ย = 100.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 31 คะแนนต่ำสุด = 40 คะแนนสูงสุด = 172

จากตารางที่ 5 เมื่อพิจารณาระดับความวิตกกังวล พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับความวิตกกังวลในระดับปานกลาง จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 64.60 รองลงมาคือระดับต่ำจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 19.20 และระดับสูง จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 16.20 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 100.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 31 คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 40 และคะแนนสูงสุดเท่ากับ 172

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก
ตารางที่ 6 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล โดยทดสอบค่าที (t – test)

ข้อมูลด้านตัวบุคคล	จำนวน (คน) n=130	Mean	S.D.	t	P
เพศ					
ชาย	113	100.32	30.15	-.521	.604
หญิง	17	104.53	37.02		
ศาสนา					
พุทธ	127	100.33	31.02	-1.292	.199
อิสลาม	3	123.67	23.80		
การศึกษาก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ					
กำลังศึกษา	37	94.46	29.72	-1.494	.138
ไม่ได้ศึกษา	93	103.42	31.29		
การใช้สารเสพติด					
ไม่เคยใช้	9	94	24.60	-.688	.493
เคยใช้	121	101.38	31.54		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

จากตารางที่ 6 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล โดยทดสอบค่าที (t – test) พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจฯที่เป็นเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจฯที่เป็นเพศชาย แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่นับถือศาสนาอิสลาม มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่นับถือศาสนาพุทธ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ไม่ได้ศึกษาก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่กำลังศึกษาอยู่ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่เคยใช้สารเสพติด มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ไม่เคยใช้สารเสพติด แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 7 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต
ในสังคมภายนอกกับข้อมูลด้านตัวบุคคล ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA

ข้อมูลด้านตัวบุคคล	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F	P
n=130					
ระดับการศึกษาในปัจจุบัน					
ประถมศึกษา	51	103.06	28.49	2.775	.066
มัธยมศึกษาตอนต้น	62	103.53	32.34		
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	17	84.59	30.01		
การอยู่อาศัยก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ					
อยู่กับบิดามารดา	92	99.26	30.71	1.043	.388
อยู่กับพี่น้อง	3	96.00	13		
อยู่กับญาติ	21	100.29	33.03		
อยู่กับแฟน/สามีภรรยา	6	125.33	39.88		
อยู่กับเพื่อน	8	104.38	24		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

จากตารางที่ 7 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล โดยใช้วิธี One way ANOVA พบว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีระดับการศึกษาในปัจจุบันที่ต่างกััน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีระดับการศึกษาในปัจจุบันอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าในระดับอื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีการอยู่อาศัยก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจที่ต่างกััน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่อาศัยอยู่กับแฟน/สามีภรรยา มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าการอยู่อาศัยอื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว โดยทดสอบค่าที (t – test)

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	t	P
n=130					
การใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัว					
ไม่มีคนใช้	68	99.56	30.74	-.696	.488
มีคนใช้	62	102.85	31.41		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

จากตารางที่ 8 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านครอบครัว โดยทดสอบค่าที (t – test) พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีสมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติด มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่สมาชิกในครอบครัวไม่ใช้สารเสพติด แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 9 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต
ในสังคมภายนอกกับข้อมูลด้านครอบครัว ทดสอบโดยใช้วิธี One way
ANOVA

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน) n=130	Mean	S.D.	F	P
สถานภาพของบิดามารดา					
คู่	52	95.17	26.90	2.996	.033*
แยกกันอยู่	46	109.72	31.33		
หย่า	11	109.82	38.80		
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	21	90.90	31.32		
อาชีพของบิดา					
รับจ้าง	63	101.52	28.55	.079	.971
ธุรกิจส่วนตัว	17	99.94	33.81		
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	4	106.75	47.16		
อื่นๆ	46	99.80	32.74		
รายได้ของบิดา					
น้อยกว่า 5,000	4	95.75	44.69	.201	.962
5,000 – 10,000	49	101.47	29.17		
10,001 – 15,000	9	95.00	26.98		
15,001 – 20,000	5	111.40	40.62		
มากกว่า 20,000	4	99.50	16.94		
ไม่ทราบ/ไม่มีรายได้	59	100.81	32.92		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

ตารางที่ 9 (ต่อ) แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกกับข้อมูลด้านครอบครัว ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F	P
n=130					
อาชีพของมารดา					
รับจ้าง	63	102.05	31.65	1.515	.214
ธุรกิจส่วนตัว	29	103.66	31.39		
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	4	124.25	36.87		
อื่นๆ	34	93.56	28.00		
รายได้ของมารดา					
น้อยกว่า 5,000	8	95.75	44.69	1.141	.343
5,000 – 10,000	62	101.47	29.17		
10,001 – 15,000	11	95.00	26.98		
15,001 – 20,000	3	111.40	40.62		
มากกว่า 20,000	2	99.50	16.94		
ไม่ทราบ/ไม่มีรายได้	44	95.75	31.18		
อาชีพของผู้ปกครอง					
รับจ้าง	72	97.32	30.19	.799	.497
ธุรกิจส่วนตัว	38	103.68	29.98		
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	5	108.00	42.66		
อื่นๆ	15	108.40	34.25		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

ตารางที่ 9 (ต่อ) แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกกับข้อมูลด้านครอบครัว ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F	P
n=130					
รายได้ของผู้ปกครอง					
น้อยกว่า 5,000	7	89.00	39.59	.298	.913
5,000 – 10,000	63	100.70	31.70		
10,001 – 15,000	21	100.00	23.62		
15,001 – 20,000	6	101.66	30.43		
มากกว่า 20,000	2	111.50	44.55		
ไม่ทราบ/ไม่มีรายได้	31	103.65	33.18		
รายได้ของครอบครัว					
พอใช้เหลือเก็บ	90	99.60	31.09	.565	.570
พอใช้ไม่เหลือเก็บ	28	101.14	29.24		
ไม่พอใช้มีหนี้สิน	12	109.75	35.40		
จำนวนพี่น้อง (รวมกลุ่มตัวอย่าง)					
เป็นบุตรคนเดียว	21	89.14	33.04	.109	.084
มีพี่น้องรวม 2 คน	52	109.67	31.34		
มีพี่น้องรวม 3 คน	31	98.55	27.84		
มีพี่น้องรวม 4 คน	17	95.29	31.12		
มีพี่น้องมากกว่า 4 คน	9	95.89	26.18		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

ตารางที่ 9 (ต่อ) แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกกับข้อมูลด้านครอบครัว ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F	P
n=130					
ลำดับการเกิด					
บุตรคนที่ 1	64	101.36	33.70	.500	.683
บุตรคนที่ 2	43	103.16	30.28		
บุตรคนที่ 3	16	98.25	24.59		
บุตรคนที่ 4	7	88.29	23.56		
จำนวนพี่น้องที่เป็นเพศชาย					
มีพี่น้องเป็นชาย 1 คน	64	102.11	31.45	.511	.728
มีพี่น้องเป็นชาย 2 คน	39	101.72	30.59		
มีพี่น้องเป็นชาย 3 คน	12	88.67	21.95		
มีพี่น้องเป็นชายมากกว่า 3 คน	7	103.57	29.84		
ไม่มีพี่น้องที่เป็นชาย	8	102.75	43.89		
จำนวนพี่น้องที่เป็นเพศหญิง					
มีพี่น้องเป็นหญิง 1 คน	52	100.40	33.82	.330	.857
มีพี่น้องเป็นหญิง 2 คน	22	107.55	27.61		
มีพี่น้องเป็นหญิง 3 คน	6	97.17	34.96		
มีพี่น้องเป็นหญิงมากกว่า 3 คน	4	96.75	32.56		
ไม่มีพี่น้องที่เป็นหญิง	46	99.04	29.45		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

ตารางที่ 9 (ต่อ) แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกกับข้อมูลด้านครอบครัว ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA

ข้อมูลด้านครอบครัว	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F	P
n=130					
ความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง					
ใกล้ชิดและอบอุ่นดี	87	94.07	30.02	7.292	.001***
ใกล้ชิดแต่ขัดแย้ง	22	110.95	29.47		
ห่างเหิน	21	118.48	27.82		
บุคคลที่ปรึกษาเวลาเกิดปัญหา					
บิดา	12	100.42	44.12	1.263	.288
มารดา	51	94.33	29.71		
พี่น้อง	24	105.29	26.53		
ญาติ	13	99.31	39.22		
เพื่อน	30	109.30	25.58		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

จากตารางที่ 9 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล โดยใช้วิธี One way ANOVA พบว่าข้อมูลที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ P < .001 คือ ความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และข้อมูลที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ P < .05 คือ สถานภาพของบิดามารดา

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่บิดามารดามีสถานภาพที่ต่างกันอย่างมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ P < .05 ซึ่งเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่บิดามารดามีสถานภาพหย่า มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าสถานภาพอื่นๆ รองลงมาคือ แยกกันอยู่

ที่ครอบครัวมีรายได้ไม่พอใช้มีหนี้สิน มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่ารายได้อื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีจำนวนพี่น้อง (รวมเยาวชนกระทำผิด) ต่างกัน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีพี่น้องจำนวน 2 คน มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีลำดับการเกิดต่างกัน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีลำดับการเกิดเป็นบุตรคนที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าลำดับอื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีพี่น้องที่เป็นเพศชายจำนวนต่างกัน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีพี่น้องที่เป็นเพศชายจำนวนมากกว่า 3 คน มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีพี่น้องที่เป็นเพศหญิงจำนวนต่างกัน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีพี่น้องที่เป็นเพศหญิงจำนวน 2 คน มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ต่างกัน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .001$ ซึ่งเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองแบบห่างเหิน มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าความสัมพันธ์แบบอื่นๆ รองลงมาคือแบบใกล้ชิดแต่ขัดแย้ง

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีบุคคลที่ปรึกษาเวลาเกิดปัญหาต่างกัน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจาก

สถานพินิจที่มีเพื่อนเป็นที่ปรึกษาเวลาเกิดปัญหา มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่ม
อื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต
ในสังคมภายนอกกับปัจจัยด้านครอบครัว เรื่องความสัมพันธ์กับบิดา
มารดาหรือผู้ปกครอง โดยวิธีของ Scheffe (Post Hoc Analysis)

ปัจจัย	(I)	(J)	Difference (I - J)	Mean Error	Std. Sig	95% Confidence Interval	
						Lower	Upper
ความสัมพันธ์กับ	ใกล้ชิดอบอุ่นดี	ใกล้ชิดขัดแย้ง	-16.8856	7.06168	.061	-34.3767	.6055
บิดามารดา/ผู้ปกครอง		ห่างเหิน	-24.4072 [*]	7.19463	.004	-44.2276	-6.5868

^{*}. The mean difference is significant at the .05 level.

จากตารางที่ 10 การวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกกับปัจจัยด้านครอบครัว เรื่องความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โดยวิธีของ Scheffe (Post Hoc Analysis) พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองใกล้ชิดอบอุ่นดี มีความวิตกกังวลแตกต่างจากเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองห่างเหินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .05$

ตารางที่ 11 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต
ในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านสังคม โดยทดสอบค่าที (t – test)

ข้อมูลด้านสังคม	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	t	P
n=130					
การเข้าร่วมกับกลุ่มเพื่อนในชุมชน					
เคย	117	101.70	30.90	.917	.361
ไม่เคย	13	93.38	32.17		
การใช้สารเสพติดของกลุ่มเพื่อน					
ใช้	120	100.70	31.37	-.215	.830
ไม่ใช้	10	102.90	27.49		

*P < .05   **P < .01   ***P < .001

จากตารางที่ 11 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านสังคม โดยทดสอบค่าที (t – test) พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่เคยเข้าร่วมกับกลุ่มเพื่อนในชุมชน มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ไม่เคยเข้าร่วมกับกลุ่มเพื่อนในชุมชน แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจซึ่งมีกลุ่มเพื่อนที่ไม่ใช้สารเสพติด มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีกลุ่มเพื่อนที่ใช้สารเสพติด แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 12 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต
ในสังคมภายนอกกับข้อมูลด้านสังคม ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA

ข้อมูลด้านสังคม	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F	P
n=130					
กิจกรรมที่ทำร่วมกันกับเพื่อนในชุมชน					
เล่นกีฬา/ดนตรี	24	84.54	26.53	4.452	.005**
เสพยา/การพนัน	3	119.00	32.17		
นั่งคุย/เที่ยว	31	112.68	33.76		
อื่นๆ	59	102.03	28.34		
(เช่น แข่งรถ ดูหนัง ร้องคาราโอเกะ เข้าค่ายชุมชน กิจกรรมวันสำคัญต่างๆ)					

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

จากตารางที่ 12 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านสังคม โดยใช้วิธี One way ANOVA พบว่าข้อมูลที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ระดับ P < .01 คือ กิจกรรมที่ทำร่วมกันกับเพื่อนในชุมชนโดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีกิจกรรมที่ทำร่วมกันกับเพื่อนในชุมชนที่ต่างกัน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ P < .01 ซึ่งเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่เสพยา/เล่นการพนัน มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่ากิจกรรมอื่นๆ รองลงมาคือ นั่งคุย/เที่ยว

ตารางที่ 13 การวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิต
ในสังคมภายนอกกับปัจจัยด้านสังคม เรื่องกิจกรรมที่ทำร่วมกันกับเพื่อน
ในชุมชน โดยวิธีของ Scheffe (Post Hoc Analysis)

ปัจจัย	(I)	(J)	Mean Difference (I - J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
						Lower	Upper
กิจกรรมที่ทำ ร่วมกับเพื่อน	เล่นกีฬา/ดนตรี	เสพยา/การพนัน	-34.4583	18.12957	.312	-85.9117	16.9950
		นั่งคุย/เที่ยว	-28.1358 *	8.04946	.009	-50.9808	-5.2907
		อื่นๆ	-17.4922	7.16769	.120	-37.8348	2.8503

*. The mean difference is significant at the .05 level.

จากตารางที่ 13 การวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกกับปัจจัยด้านสังคม เรื่องกิจกรรมที่ทำร่วมกันกับเพื่อนในชุมชน โดยวิธีของ Scheffe (Post Hoc Analysis) พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่เล่นกีฬา/ดนตรี มีความวิตกกังวลแตกต่างจากเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ นั่งคุย/เที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .05$

ตารางที่ 14 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย โดยทดสอบค่าที (t – test)

ประวัติการทำผิดกฎหมาย	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	t	P
n=130					
การทำผิดกฎหมาย					
ทำผิดกฎหมายครั้งแรก	81	100.12	31.02	-0.351	.726
ทำผิดกฎหมายครั้งรอง	49	102.10	31.25		
การร่วมกันกระทำผิดกฎหมาย					
ไม่มีผู้ร่วมทำผิด	74	99.67	31.98	-0.497	.620
มีผู้ร่วมทำผิด	56	102.43	29.87		

*P < .05   **P < .01   ***P < .001

จากตารางที่ 14 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลด้านตัวบุคคล โดยทดสอบค่าที (t – test) พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ทำผิดกฎหมายครั้งรอง มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ทำผิดกฎหมายครั้งแรก แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีผู้ร่วมกระทำผิดกฎหมาย มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิดกฎหมาย แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 15 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกกับข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย ทดสอบโดยใช้วิธี One way ANOVA

ประวัติการทำผิดกฎหมาย	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F	P
n=130					
คดีแรกที่ทำผิดกฎหมาย					
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	37	104.14	32.63	1.213	
					.301
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	69	102.14	29.54		
ความผิดอื่นๆ	24	92.17	32.29		
คดีปัจจุบันที่ทำผิดกฎหมาย					
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	38	105.21	29.28	.803	
					.450
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	70	100.43	29.91		
ความผิดอื่นๆ	22	94.77	37.15		

* P < .05   ** P < .01   *** P < .001

จากตารางที่ 15 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกจำแนกตามข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมาย โดยใช้วิธี One way ANOVA พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีคดีแรกที่ทำผิดกฎหมายต่างกัน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นคดีแรก มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีคดีปัจจุบันที่ทำผิดกฎหมายต่างกัน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่ทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นคดีปัจจุบัน มีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ความวิตกกังวลในการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของ เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อศึกษาระดับ ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตใน สังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจฯ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ เยาวชนกระทำผิดทั้งหมดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและ คุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย (ช่วง 3 เดือน สุกทำก่อนได้รับการปล่อยตัว) มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ดี สามารถตอบคำถามได้ และอยู่ใน ความควบคุมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ช่วงเดือน ตุลาคม 2552 ถึง เดือน ธันวาคม 2552 ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้ง 4 แห่ง ดังนี้ บ้านกรุดนา บ้าน ปรานี บ้านอุเบกขา และบ้านกาญจนาภิเษก จำนวน 130 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และแบบสอบถามความวิตก กังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคม

สรุปผลการวิจัย

ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออก จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปาน กลาง ร้อยละ 64.60 รองลงมาคือ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 19.20 และมีความวิตก กังวลอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 16.20 ตามลำดับ

1. ข้อมูลด้านตัวบุคคล

พบว่า โดยส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย (ร้อยละ 86.90) ซึ่งเกือบทั้งหมดนับถือ ศาสนาพุทธ (ร้อยละ 97.70) เคยผ่านการใช้สารเสพติด (ร้อยละ 93.10) โดยชนิดสารเสพติดที่ เคยใช้มากที่สุดคือบุหรี่ (ร้อยละ 76.20) รองลงมาคือยาบ้าและสุรา (ร้อยละ 62.30 , 55.40 ตามลำดับ) มีระดับการศึกษาที่เคยได้สูงสุดอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 62)

โดยตัวแปรในด้านข้อมูลส่วนบุคคลเมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก พบว่าปัจจัยต่างๆ ในด้านนี้นั้นไม่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ข้อมูลด้านครอบครัว

บิดา/มารดาเป็นบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่ด้วยก่อนการเข้ามาในสถานพินิจ เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70.80) โดยทั้งบิดาและมารดาส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 48.50 , 37.70 ตามลำดับ) มีรายได้เฉลี่ยอยู่ระหว่าง 5,000 – 10,000 บาท (ร้อยละ 37.70 , 47.70 ตามลำดับ) และจากรายได้ของครอบครัวส่วนใหญ่เห็นว่าอยู่ในระดับพอใช้ เหลือเก็บ (ร้อยละ 69.20)

ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างเป็นบุตรคนแรก (ร้อยละ 49.10) มีพี่น้อง 2 (ร้อยละ 40.0) และไม่เคยมีสมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติดมาก่อน (ร้อยละ 52.30) บิดา/มารดาเป็นบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะปรึกษาเวลาเกิดปัญหามากที่สุด (ร้อยละ 48.40)

ปัจจัยในเรื่องของสถานภาพของบิดามารดาส่วนใหญ่ใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน (ร้อยละ 40.0) โดยรูปแบบของสถานภาพดังกล่าวนี้พบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 เมื่อทำการทดสอบ ด้วยวิธี One Way ANOVA เช่นเดียวกับปัจจัยในเรื่องของความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ในแบบใกล้ชิดอบอุ่นดี (ร้อยละ 66.90) ซึ่งเป็นปัจจัยที่พบว่าความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองแบบห่างเหินมีค่าเฉลี่ย ความวิตกกังวลสูงกว่าความสัมพันธ์แบบอื่นๆ จากการทดสอบด้วยวิธี One Way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่น้อยกว่า 0.01 และเมื่อศึกษาถึงความต่างกันของระดับความสัมพันธ์ พบว่า รูปแบบความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดอบอุ่นดี มีความแตกต่างกับรูปแบบความสัมพันธ์แบบห่างเหินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 เมื่อทดสอบด้วย Scheffe (Post Hoc Analysis)

3. ข้อมูลด้านสังคม

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนในชุมชน (ร้อยละ 90.0) โดยกิจกรรมที่ร่วมกับเพื่อนในชุมชนคือ กิจกรรมอื่นๆ เช่น แข่งรถ ดูหนัง เป็นต้น (ร้อยละ 50.40) ส่วนใหญ่กลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด

(ร้อยละ 92.30) สารเสพติดที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นบุหรี่ (ร้อยละ 73.10) รองลงมาคือ สุรา และ ยาบ้า (ร้อยละ 66.20 , 48.50)

โดยกิจกรรมที่ร่วมกับเพื่อนในชุมชน ไม่ว่าจะเป็นการเล่นกีฬา ดนตรี เสพยา การพนัน นั่งคุย เทียว หรืออื่นๆ เช่น แข่งรถ ดูหนัง เป็นต้น เป็นตัวแปรที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.01 เมื่อทำการทดสอบด้วย One way ANOVA ซึ่งรูปแบบกิจกรรมที่ทำร่วมกับเพื่อนในชุมชนด้วยการเสพยาหรือการเล่นการพนันมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลสูงกว่าการทำกิจกรรมในรูปแบบอื่นๆ โดยเยาวชนที่เตรียมออกจากสถานพินิจฯ ที่เล่นกีฬา/ดนตรี มีความวิตกกังวลแตกต่างจากเยาวชนที่นั่งคุย/เที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญน้อยกว่า 0.05

4. ข้อมูลประวัติการทำผิดกฎหมายที่เคยต้องโทษมาก่อน

ประวัติการกระทำผิดกฎหมาย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการกระทำความผิดครั้งแรก (ร้อยละ 62.30) โดยส่วนใหญ่เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 53.10) เช่นเดียวกับความผิดในคดีปัจจุบัน (ร้อยละ 53.80) และเป็นการกระทำผิดเพียงผู้เดียว (ร้อยละ 56.90) และในกลุ่มที่มีผู้ร่วมกระทำผิดส่วนใหญ่จะมีผู้ร่วมกระทำผิดจำนวนหนึ่งคน (ร้อยละ 35.70) รองลงมาคือ มีผู้ร่วมกระทำผิดจำนวนสองคน (ร้อยละ 32.10) จากการทดสอบทางสถิติด้วยวิธี t-test ในตัวแปรเรื่องของการทำผิดกฎหมาย และตัวแปรเรื่องการร่วมกระทำผิดกฎหมาย นั้นไม่พบความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ เช่นเดียวกับตัวแปรในเรื่องของคดีแรกที่ทำผิดกฎหมายและเรื่องของคดีปัจจุบันที่ทำผิดกฎหมาย

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 130 คน โดยจากการศึกษาพบปัจจัยที่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลและมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ สถานภาพของบิดามารดา ความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และกิจกรรมที่ทำร่วมกันกับกลุ่มเพื่อนในชุมชน นอกจากนี้ยังพบปัจจัยที่มีแนวโน้มต่อการเกิดความวิตกกังวล ได้แก่ เพศ การศึกษาก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในสถานพินิจ บุคคลที่ปรึกษาเวลาเกิดปัญหา การอาศัยก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัว ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะนำมาอภิปรายผลดังนี้

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 64.60 ซึ่งตรงกับงานวิจัยหลายชิ้นที่พบว่าสภาวะทางอารมณ์ในด้านต่างๆของเยาวชนในสถานพินิจส่วนมากจะอยู่ในระดับปานกลาง ดังจะเห็นได้จากผลงานของละออง วัฒนศิลป์⁽¹⁶⁾ ซึ่งศึกษาความเครียดของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าเยาวชนร้อยละ 66.67 มีความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง และผลงานของวรพร อินทบุหรั้น⁽¹⁵⁾ ศึกษาความซุกซนของภาวะซึมเศร้าในวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจกลาง พบว่า มีความซุกซนของภาวะซึมเศร้าร้อยละ 66.30 ซึ่งใกล้เคียงกับการศึกษาภาวะเศร้าและการฆ่าตัวตายในเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจกลางของอเมริกา ซึ่งพบว่า มีความซุกซนของภาวะซึมเศร้า ร้อยละ 67 และมีพฤติกรรมฆ่าตัวตาย ร้อยละ 19.40

นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเพศชาย อาจเนื่องมาจาก เพศหญิงเป็นเพศที่มีความอ่อนไหวทางอารมณ์มากกว่าเพศชาย ชี้กั้ว คิดมาก และหวาดระแวง สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะส่วนหนึ่งของเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sarason⁽²¹⁾ ที่พบว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย และยังสอดคล้องกับ ลังเกอร์ และเพจ ที่ได้กล่าวสนับสนุนว่าเพศมีความสำคัญต่อความวิตกกังวลและเด็กหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชายในเรื่องความเด่นในสังคมและไม่เป็นที่สนใจของบุคคลอื่น ส่วนเด็กชายกังวลในเรื่องงานมากกว่าเรื่องอื่น

การศึกษาเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่มีความสำคัญกับระดับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ศึกษาก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในสถานพินิจนั้นมีความวิตกกังวลมากกว่ากลุ่มที่ได้ศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การศึกษาเป็นตัวที่บ่งบอกถึงความรู้ความสามารถในแต่ละด้านของบุคคล และช่วยพัฒนาศักยภาพในตัวบุคคลให้มีคุณภาพมากขึ้น ซึ่งสามารถวัดออกมาได้เป็นระดับที่เรียกกันว่า IQ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ศึกษา ระดับ IQ อาจอยู่ในระดับต่ำกว่ากลุ่มที่ได้ศึกษา ส่งผลให้พวกเขามีปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการคิด ขาดความมั่นใจ และขาดการวางแผนที่ดีสำหรับอนาคตที่จะต้องก้าวออกไปสู่สังคมภายนอก ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของ Delva et al⁽²²⁾ พบว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงจะมีความวิตกกังวลต่ำกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำ เนื่องจากผู้ที่มีการศึกษาสูงจะมีความสามารถในการใช้สติปัญญา และการเผชิญปัญหาได้อย่างเหมาะสม

ในด้านครอบครัว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดาหย่าร้างกัน มีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การแยกกันอยู่ของบิดามารดานั้น บ่งบอกได้ถึงปัญหาความแตกร้างในครอบครัวจนถึงขั้นทำให้ครอบครัวแตกแยก ส่งผลต่อสภาพจิตใจของกลุ่มเยาวชน

เหล่านี้ เนื่องจากเยาวชนต้องการความรัก ความอบอุ่น ความปลอดภัย การเอาใจใส่ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาด้านจิตใจและสุขภาพจิต หากอยู่ในครอบครัวที่มีปัญหา อาจทำให้เยาวชนเกิดแรงกดดันด้านจิตใจขึ้นมา และอาจก่อให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานของ Slater & Herber⁽²³⁾ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มเด็กซึ่งมาจากครอบครัวที่สมบูรณ์ กับกลุ่มเด็กที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแตกแยก พบว่า เด็กที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแตกแยกนั้น จะมีความขัดแย้งในจิตใจสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ วิตกกังวลสูง และมีความสามารถในการควบคุมตนเองต่ำ และผลงานของ Serensen & Johnson⁽²⁴⁾ ได้ทำการศึกษาวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย พบว่า ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวแตกแยก คือ พ่อแม่ขัดแย้งกันอย่างรุนแรง จนถึงขั้นต้องแยกทางหรือหย่าร้างกันที่สุดในที่สุด ทำให้วัยรุ่นขาดที่พึ่ง มีปัญหาในการปรับตัวทางสังคมและการแสดงออกด้านอารมณ์ เช่น หงุดหงิด วิตกกังวล ซึมเศร้า ก้าวร้าว หรือแสดงพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

และยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองแบบห่างเหินนั้น มีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์แบบอื่นๆ อาจเนื่องมาจากความห่างเหิน ทำให้เยาวชนกลุ่มนี้ไม่ได้รับความรักความอบอุ่นและการดูแลเอาใจใส่อย่างที่เขาควรจะได้ ไม่มีการปฏิสัมพันธ์หรือความใกล้ชิดสนิทสนมภายในครอบครัว เมื่อเกิดปัญหาต่างๆขึ้น ก็ขาดที่พึ่งที่ปรึกษา หรือผู้ใหญ่ที่คอยให้การสนับสนุนช่วยเหลือ จึงทำให้เกิดความวิตกกังวลได้มากขึ้น ซึ่งสัมพันธ์กับตัวแปรบุคคลที่ปรึกษาเวลาเกิดปัญหา ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพื่อนเป็นที่ปรึกษาเวลาเกิดปัญหา มีความวิตกกังวลสูงที่สุด แต่กลุ่มตัวอย่างที่มีมารดาเป็นที่ปรึกษาเวลาเกิดปัญหา มีความวิตกกังวลต่ำที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการปรึกษากับบุคคลในครอบครัวนั้นช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้กับเยาวชนได้มากกว่า เมื่อเยาวชนเกิดความเชื่อมั่นก็จะส่งผลให้ความวิตกกังวลลดลงได้ แต่หากความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ต่างคนต่างอยู่ ขาดความเอาใจใส่ ทะเลาะเบาะแว้ง ก็จะทำให้เกิดความวิตกกังวลและปัญหาสุขภาพจิตอื่นๆขึ้นได้ในอนาคต และพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่กับแฟนมีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่น ซึ่งสาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจากการที่ไม่ได้อยู่กับครอบครัวก็มีผลกระทบด้วยส่วนหนึ่ง และการอยู่กับแฟนหากอยู่กันเพียงลำพังสองคนก็ต้องดูในเรื่องความสัมพันธ์และความรับผิดชอบในด้านรายได้ หน้าที่การงาน สังคม สิ่งแวดล้อมต่างๆ หากปัจจัยต่างๆเหล่านี้ ไม่ครบถ้วน ก็จะส่งผลกระทบต่อในหลายๆ ด้านรวมทั้งจิตใจและนำไปสู่ความวิตกกังวลได้ และหากการอาศัยอยู่กับแฟนรวมกับครอบครัวของแฟนด้วย ก็จะต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสมาชิกในครอบครัวของแฟนให้ได้ และต้องได้รับการยอมรับจากครอบครัวแฟนด้วย ซึ่งทั้งสองส่วนนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อจิตใจ และอาจยังทำให้

เยาวชนมีความหวาดหวั่นวิตกกังวลต่อการปรับตัวมากขึ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพื้นฐานเดิมที่มีประวัติไม่ดีอาจมีสภาพด้านลบในสายตาของผู้ใหญ่ และอาจทำให้กังวลว่าจะไม่ได้รับการยอมรับได้ ดังผลการศึกษาของ จริยกุล ศรีสุวรรณ⁽¹⁸⁾ ที่ศึกษาเอกลักษณ์แห่งตนของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายอายุ 16 - 18 ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 892 คน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย ที่มาจากครอบครัวที่มีบรรยากาศในครอบครัวที่ดี สามารถสร้างความมั่นใจในตนเอง และยอมรับตนเองได้ และผลการวิจัยของศรีหทัย ชูสุวรรณ⁽¹⁹⁾ ทำการศึกษาเรื่องบทบาทของงานสังคมสงเคราะห์ กับการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิด กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำ อายุ 7-25 ปี จากสถานฝึกและอบรมสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางจำนวน 130 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยทางสังคมเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุด ซึ่งได้แก่ สภาพครอบครัวบกพร่อง เด็กและเยาวชนมีการศึกษาต่ำ ลักษณะครอบครัวเดี่ยว มีพี่น้องหลายคน การคบเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีการคบเพื่อนเป็นจำนวนมากถึง 7 คน ซึ่งมีความประพฤติเบี่ยงเบนสูงและมีความโน้มเอียงไปในทางเป็นปรปักษ์ต่อกฎหมาย ปัจจัยทางด้านจิตใจมีผลทำให้เด็กและเยาวชนขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี มีทัศนคติไม่ดีต่อเพื่อนมนุษย์และสังคม มีอารมณ์รุนแรง ใจร้อน ภูมาม โกรธและระงับอารมณ์ไม่ได้ มีสภาพจิตใจที่ไม่มั่นคง มีความรู้สึกกลัวและไม่แน่ใจอยู่เสมอ

นอกจากเรื่องความสัมพันธ์แล้ว ยังพบว่าอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองก็มีส่วนทำให้เกิดความวิตกกังวลได้ โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการมีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ เนื่องจากอาชีพรับราชการเป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีศักดิ์ศรีเป็นที่น่ายกย่องเชิดชู การที่เยาวชนทำความผิด ทำให้เกิดความเสียใจแก่พ่อแม่ เมื่อเยาวชนจะกลับมากอยู่กับพ่อแม่อีกครั้งหลังพ้นโทษแล้ว อาจยังคงมีความรู้สึกผิด ที่ตนเองทำตัวไม่ดี ไม่เป็นที่น่าพอใจของพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่เสียชื่อเสียง เป็นที่อับอายผู้อื่น เยาวชนจึงอาจมีความวิตกกังวลว่าจะไม่ได้รับการยอมรับ คิดว่าครอบครัวและสังคมอาจยังมองตนเองในด้านลบอยู่ และอาจคิดว่าตนเองไม่มีค่า ไม่สามารถทำตัวให้ดีได้อีก ทำตัวไม่เหมาะสมกับศักดิ์ศรีของพ่อแม่ที่เป็นข้าราชการ ซึ่งจากกาพูดคุยกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างที่รับราชการเป็นครูและตำรวจ เยาวชนในกลุ่มตัวอย่างบอกว่ากลัวพ่อแม่ไม่ยอมรับ กลัวพ่อแม่เสียใจเพราะพ่อเป็นถึงตำรวจแต่ตนเองกลับทำตัวไม่ดี

และพบว่าเรื่องราวได้ของครอบครัวก็เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่สำคัญกับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มตัวอย่างที่ครอบครัวมีรายได้ไม่พอใช้มีหนี้สินนั้นมีความวิตกกังวลมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ครอบครัวมีรายได้พอใช้ เนื่องจากรายได้หมายถึงจำนวนเงินที่หามาได้ในแต่ละเดือน ซึ่งเป็นปัจจัยหลักของการดำรงชีวิตของทุกคนในครอบครัวให้คงอยู่ได้ หากรายได้ในแต่ละเดือนไม่เพียงพอ และความต้องการพื้นฐานของสมาชิกในครอบครัวยังไม่ได้รับการตอบสนอง ทำให้เกิดผลกระทบขึ้นในหลายๆด้านต่อสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะจิตใจของเยาวชนที่รู้สึกถึงความไม่มั่นคง ไม่ปลอดภัยกับสิ่งที่ต้องเผชิญในแต่ละวันและไม่สามารถคาดเดาได้ อย่างเช่น เหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้พูดคุยกันว่า “ครอบครัวของเขามีรายได้ไม่แน่นอน พ่อแม่ทำงานรับจ้างทั่วไป ถ้าวันไหนมีคนมาจ้างก็มีเงินกลับมา ต้องหาเงินวันต่อวัน วันไหนไม่มีใครมาจ้างก็ต้องกู้เงินรายวัน ถ้าหาเงินมาคืนไม่ทันตามกำหนด เจ้าหนี้ก็จะมาตามถึงบ้าน เคยถึงขั้นต้องปิดบ้านหนีไปที่อื่นเป็นเดือน เพราะเจ้าหนี้มาพังบ้านและใช้มีดขู่ว่าจะทำร้าย ถ้าไม่มีเงินมาคืน” ขณะที่เล่าถึงเหตุการณ์นี้กลุ่มตัวอย่างมีสีหน้าแววตาที่ดูเป็นกังวลอยู่ตลอด และในตอนท้ายของการพูดคุยได้บอกว่า “กลัวจะต้องออกไปแล้วเจอแบบนี้อีก” จากการบอกเล่าครั้งนี้ชี้ให้เห็นได้ว่า รายได้ของครอบครัวที่ไม่พอเพียงนั้น ก่อให้เกิดผลกระทบเกิดขึ้นมากมาย รวมถึงความวิตกกังวลของสมาชิกในครอบครัวด้วย

จากการอภิปรายผลข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ครอบครัวเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชน หากสมาชิกในครอบครัวมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เด็กและเยาวชนก็จะมีที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ เมื่อเด็กและเยาวชนต้องเผชิญกับปัญหาและความตึงเครียดต่างๆ เด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็就会有ความมั่นคงทางจิตใจและมีความเชื่อมั่น ซึ่งเกิดจากความสัมพันธภาพที่ดี ความรัก ความอบอุ่น ที่สมาชิกทุกคนในครอบครัวมอบให้แก่กัน ส่งผลให้เด็กและเยาวชนพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคที่ผ่านเข้ามาได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติ

1. เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางมีความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกในระดับปานกลาง ซึ่งหากปล่อยทิ้งไว้ อาจทำให้เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจจะมีปัญหาเกี่ยวกับความวิตกกังวลที่รุนแรงมากขึ้น ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบต่างๆ ครอบครัว สังคม และรวมถึงตัวของ

เยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจเอง ควรให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ ในการหาแนวทางการให้ความช่วยเหลือ เพื่อลดความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และเพื่อป้องกันปัญหาอื่นๆที่อาจเกิดตามมา เช่น อาจจะมีการทดสอบความวิตกกังวลกับเยาวชนที่เตรียมออกจากสถานพินิจทุกคนเข้ามาอยู่ในขั้นตอนการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย เพื่อดูระดับความวิตกกังวล และมีการพูดคุย ให้การปรึกษา และความช่วยเหลือโดยตรงกับเยาวชนที่เตรียมออกจากสถานพินิจที่มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง – ระดับสูง

2. ด้านครอบครัว มีส่วนสำคัญในการที่จะช่วยลดความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางลงได้อย่างมาก โดยอาจจะเริ่มด้วยการเชื่อมั่นในตัวเด็กและเยาวชน และให้โอกาสในการเริ่มต้นใหม่ของเด็กและเยาวชน พร้อมทั้งให้กำลังใจ และความช่วยเหลือสนับสนุนในเรื่องต่างๆที่เด็กและเยาวชนต้องการ

3. ควรมีการส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัว เพื่อให้เกิดความรัก ความอบอุ่น ซึ่งจะเป็นเกราะป้องกันทางจิตใจที่ต้ออย่างหนึ่ง โดยควรสนับสนุนให้ครอบครัวได้ใช้เวลา ร่วมกันจัดกิจกรรมส่งเสริมความเข้าใจให้สมาชิกในครอบครัวได้พูดคุย รับรู้ แลกเปลี่ยนความรู้สึกซึ่งกันและกัน หรือให้ได้ใช้เวลาว่างร่วมกันทำกิจกรรมที่ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจในจังหวัดอื่นๆ

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจในแต่ละจังหวัด

3. ควรมีการศึกษาวิจัยโดยใช้วิธีรวบรวมข้อมูลอื่น ที่นอกเหนือจากการใช้แบบสอบถาม เช่น การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถามปลายเปิดให้แสดงความคิดเห็นได้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากขึ้นและทำให้ผลการศึกษาวิจัยได้รับประโยชน์มากขึ้น

รายการอ้างอิง

- (1) ดาวลอย ชูศรี. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางสังคมกับแผนการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2536.
- (2) กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ. สถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี จำแนกตามอายุ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2542 – 2551. สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2552.
- (3) เตรียมใจ จาริยะศิลป์. เปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับการให้ข้อสนเทศที่มีต่อความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังหญิงจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะวิทยาศาสตร์. มหาวิทยาลัยบูรพา, 2545.
- (4) เติ้จ หรั่งรอด. การเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่มที่มีต่อความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังทัณฑสถานบำบัดพิเศษบางเขน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2538.
- (5) ประสาท อิศระปริดา. จิตวิทยาวัยรุ่น. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2522.
- (6) พยอม อิงคตานุวัฒน์. ศัพท์จิตเวช. กรุงเทพมหานคร : ไพศาลการพิมพ์, 2525.
- (7) ประนอม ศรีโกศักดิ์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกวนิยมเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลในการกลับสู่สังคมของผู้ป่วยยาเสพติด สถาบันัญญารักษ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- (8) Ausubel, David p. Education Psychology. Cognitive View. 685 P. New York , Hold Rinehatt and Winston , 1968.
- (9) English, Horace B. A Comrehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalitical Terms. 394 p. New York , Longmans, Green, 1958.
- (10) ช่อลดา พันธุเสนา. การพยาบาลจิตสังคมในผู้ป่วยภาวะวิกฤติตามแบบแผนสุขภาพ. กรุงเทพฯ:อมรินทร์พริ้นติ้ง, 2536.

- (11) พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494
- (12) สมัย ศิริทองถาวร. ปัญหาพฤติกรรมทางสังคม เยาวชนปัญญาของเด็กและเยาวชนสถานแรกรับในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนภาคเหนือ. ศูนย์ส่งเสริมพัฒนาการเด็กภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่. กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2541.
- (13) สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาเด็กเกเร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2533.
- (14) ไสภา ขปัดมันน์. บุคลิกภาพและพัฒนาการ แนวโน้มสู่พฤติกรรมปกติและการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.
- (15) วรพร อินทบุหรั่น. การศึกษาความชุกของภาวะซึมเศร้าในเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- (16) ละออง วัฒนศิลป์. ความเครียดของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช. คณะพยาบาลศาสตร์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 2546.
- (17) ภูมิชาย ปลั่งอ้วน. การเตรียมความพร้อมเด็กและเยาวชนในสถานสงเคราะห์ก่อนออกสู่สังคมภายนอกของทัมสหวิชาชีพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาสังคมสงเคราะห์. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- (18) จริยกุล ตรีสุวรรณ. การศึกษาเอกลักษณ์แห่งตนของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2542.
- (19) ศรีหัทธยา ชูสุวรรณ. บทบาทของนักสังคมสงเคราะห์กับการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาสังคมสงเคราะห์. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- (20) Epstein, S. The nature of anxiety. In D.S. Charles (Ed.), Current trends in theory and research volume II. New York : Academic Press, 1972.
- (21) Sarason, S.B. Anxiety in elementary school children. New York : John Wiley & Sons, 1960.

- (22) Delva, D., Vanoost, S., Bijttebier, P., Lauwers, P., & Wilmer, A. Needs and feelings of anxiety of relatives of patients hospitalized in intensive care unit : implications for social work. *Social Work in Health Care*, 35, (2002): 21 – 40.
- (23) กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลย์วัฒน์. การศึกษาอัตโนทัศน์ของวัยรุ่นเพศชายที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ. ภาควิชาจิตวิทยา. คณะจิตวิทยา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- (24) บัทยา ศิริเวช และคณะ. การศึกษาและอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*. 43 (3) (กรกฎาคม – กันยายน 2541) : 217 – 224.
- (25) Cauffman, Elizabeth. A Statewide Screening of Mental Health Symptoms Among Juvenile Offenders in Detention. *Journal of Amer Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 43(4) April 2004 : 430-439.
- (26) Dixon, Angela; Howie, Pauline; Starling, Jean. Trauma Exposure, Posttraumatic Stress, and Psychiatric Comorbidity in Female Juvenile Offenders. *Journal of Amer Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 44(8) August 2005 : 798-806.
- (27) Steiner, Hans; Garcia, Ivan G.; Matthews, Zakee. Posttraumatic Stress Disorder in Incarcerated Juvenile Delinquents. *Journal of Amer Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 36(3) March 1997 : 357-365.
- (28) Penn, Joseph V.; Esposito, Christianne L.; Schaeffer, Leah E.; Fritz, Gregory K.; Spirito, Anthony. Suicide Attempts and Self-Mutilative Behavior in a Juvenile Correctional Facility. *Journal of Amer Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 42(7) July 2003 : 762-769.
- (29) Sanislow, Charles A.; Grilo, Carlos M.; Fehon, Dwain C.; Axelrod, Seth R.; Mcglashan, Thomas H. Correlates of Suicide Risk in Juvenile Detainees and Adolescent Inpatients. *Journal of Amer Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 42(2) February 2003 : 234-240.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและผู้แทนโดยชอบธรรม

การวิจัยเรื่อง ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

เรียน ท่านผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกท่าน

ท่านได้รับเชิญจากผู้วิจัยให้เข้าร่วมการศึกษาในงานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยเอกสารนี้เป็นเอกสารที่แสดงข้อมูลเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจของท่านในการเข้าร่วมศึกษาวิจัย อย่างไรก็ตาม ก่อนที่ท่านตกลงเข้าร่วมการศึกษาดังกล่าว ขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้ออย่างละเอียด เพื่อให้ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆเพิ่มเติม กรุณาซักถามจากผู้ทำวิจัย ซึ่งเป็นผู้สามารถให้ความกระจ่างแก่ท่านได้ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่า จะเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ ขอให้ท่านเซ็นชื่อยินยอมในเอกสารแสดงความยินยอมของการวิจัยนี้

การทำงานวิจัยนี้มีสาเหตุมาจากการที่พบว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่ได้พ้นโทษไปแล้วนั้น ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมภายนอก ทำให้เกิดความวิตกกังวล และเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ต้องกลับไปกระทำผิดซ้ำจนต้องถูกส่งตัวกลับเข้ามายังศูนย์ฝึกและอบรมฯอีกครั้ง

วัตถุประสงค์ของการทำงานวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียมออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง อีกทั้งยังเป็นข้อมูลในการวางแผนช่วยเหลือและลดความวิตกกังวลของเยาวชนที่กำลังเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประมาณ 150 คน หากท่านตกลงที่จะเข้าร่วมการศึกษาวินิจฉัยจะมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยขออนุญาตรูปแบบบันทึกประวัติของท่าน และนำแบบสอบถามมาให้ท่าน ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 16 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก จำนวน 40 ข้อ

ซึ่งผู้วิจัยคาดว่า การตอบแบบสอบถามทั้งหมดนี้ จะใช้เวลาประมาณ 40-50 นาที ซึ่งท่านจะอยู่ใน การวิจัยเฉพาะการตอบแบบสอบถามครั้งเดียวเท่านั้น

ข้อมูลประการสำคัญที่ท่านควรทราบ คือ การเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้จะไม่มีผลใดๆต่อท่านใน ทุกกรณี ท่านจะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ใดๆเป็นพิเศษทั้งสิ้น และข้อมูลเกี่ยวกับตัวท่านซึ่งเป็น ข้อมูลส่วนตัว ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปสรุปผลการวิจัยเท่านั้น การ เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจ หากท่านไม่สมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาแล้ว ท่านสามารถถอนตัวได้ตลอดเวลา การขอถอนตัวจากการวิจัยจะไม่มีผลต่อท่านไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น

หากท่านมีข้อสงสัย หรือคำถามใดๆเกี่ยวกับสิทธิ์ของท่านในเรื่องการเข้าร่วมโครงการวิจัย หรือผู้วิจัยไม่ปฏิบัติตามที่เขียนไว้ในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่าน สามารถร้องเรียนได้ที่ฝ่ายวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอำนวยการ ชั้น 3 หรือที่หมายเลขโทรศัพท์ 0-2256-4455 หรือ 0-2256-4493 ต่อ 13 หรือ 14 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

นางสาวดวงกมล สมบูรณ์พงศ์
นิสิตปริญญาโท สาขาสุขภาพจิต
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

โทร/โทรสาร 0-2256-4298 , 0-2256-4346

ภาคผนวก ข

ใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกของเยาวชนกระทำผิดที่เตรียม
ออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

วันที่ให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงนามในใบยินยอมในการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการบอกกล่าวจากผู้วิจัยเกี่ยวกับข้อมูลของการยินยอมเข้าร่วมวิจัย ตามรายละเอียดที่แนบมา และการขอดูแลแบบบันทึกประวัติ ข้าพเจ้าได้ทราบวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนช่วยเหลือและลดความวิตกกังวลของเยาวชนที่กำลังเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย

วิธีการวิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการตอบแบบสอบถาม โดยใช้เวลาประมาณ 30 – 40 นาที ข้อมูลที่ได้จะนำมาวิเคราะห์ในภาพรวม ข้าพเจ้าได้รับการรับรองจากผู้วิจัยว่าข้อมูลของข้าพเจ้าจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ และไม่ระบุชื่อผู้ให้ข้อมูล ซึ่งจะเปิดเผยเฉพาะในรูปสรุปผลรวมของการวิจัย

ข้าพเจ้าเข้าร่วมการศึกษาวิจัยครั้งนี้โดยสมัครใจ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและมีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธจากการเข้าร่วมวิจัยได้ตามต้องการ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งจะไม่มีผลใดๆต่อข้าพเจ้า

ผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถามต่างๆที่ข้าพเจ้าสงสัยด้วยความเต็มใจ ไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้น และยินดีเข้าร่วมการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้แล้วข้างต้น และมีความเข้าใจดีทุกประการ จึงได้ลงนามในใบยินยอมนี้ ด้วยความเต็มใจ

ลงนาม.....ผู้ยินยอม

( ) ตัวบรรจง

ลงนาม.....พยาน

( ) ตัวบรรจง

ลงนาม.....ผู้วิจัย

(นางสาว ดวงกมล สมบูรณ์พงศ์) ตัวบรรจง

ในกรณีที่ผู้ยินยอมยังไม่บรรลุนิติภาวะ (อายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์) จะต้องได้รับความ
ยินยอมจากผู้ปกครอง หรือผู้แทนโดยชอบธรรม

ลงนาม.....ผู้ปกครอง / ผู้แทนโดยชอบธรรม

( ) ตัวบรรจง

ลงนาม.....พยาน

( ) ตัวบรรจง

ลงนาม.....ผู้วิจัย

(นางสาว ดวงกมล สมบูรณ์พงศ์) ตัวบรรจง

หมายเหตุ : ผู้ยินยอมมีสิทธิ์ในการปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือในการวิจัยเมื่อใดก็ได้

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

แบบสอบถามเลขที่.....

กรุณาเติมคำตอบลงในช่องว่างและโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ในข้อที่ตรงกับความจริงมากที่สุด

1. เพศ ชาย หญิง
  2. ศาสนา พุทธ คริสต์ อิสลาม อื่นๆ
  3. การศึกษาก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ
 กำลังศึกษา ไม่ได้ศึกษาแล้วเรียน
  4. ระดับการศึกษาในปัจจุบัน
 ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ระบุ.....
  5. คุณเคยใช้สารเสพติดหรือไม่ (สารเสพติด หมายถึง เหล้า , บุหรี่ และยาเสพติด)
 ไม่เคยใช้
 เคยใช้ คือ 1.....เป็นเวลา.....ปี.....เดือนก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ
2.....เป็นเวลา.....ปี.....เดือนก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ
3.....เป็นเวลา.....ปี.....เดือนก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ
4.....เป็นเวลา.....ปี.....เดือนก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ
5.....เป็นเวลา.....ปี.....เดือนก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ
  6. ประวัติการทำผิดกฎหมายครั้งนี้
 ครั้งแรก ครั้งรอง (ระบุ) ครั้งที่.....
ครั้งแรก คดีที่ถูกจับ.....ระยะเวลาที่ต้องโทษ.....ปี.....เดือน
ครั้งที่ 2 คดีที่ถูกจับ.....ระยะเวลาที่ต้องโทษ.....ปี.....เดือน
ครั้งที่ 3 คดีที่ถูกจับ.....ระยะเวลาที่ต้องโทษ.....ปี.....เดือน
ครั้งปัจจุบัน คดีที่ถูกจับ.....ระยะเวลาที่ต้องโทษ.....ปี.....เดือน
- การกระทำผิดครั้งปัจจุบันมีผู้ต้องหาคนอื่นร่วมด้วยหรือไม่
- ไม่มี มี จำนวน.....คน

7. ก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯคุณอาศัยอยู่กับใคร ระบุ.....
8. บิดา ประกอบอาชีพ..... รายได้.....บาท / เดือน
 มารดา ประกอบอาชีพ..... รายได้.....บาท / เดือน
 ผู้ปกครอง ประกอบอาชีพ..... รายได้.....บาท / เดือน
9. รายได้ของครอบครัวเป็นอย่างไร
 พอใช้ เหลือเก็บ   พอใช้ ไม่เหลือเก็บ   ไม่พอใช้ มีหนี้สิน
10. สถานภาพของบิดามารดา
 คู่   แยกกันอยู่
 หย่า   บิดาหรือมารดาเสียชีวิต
11. มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งหมด จำนวน.....คน เป็นชาย.....คน เป็นหญิง.....คน
 คุณเป็นบุตรคนที่.....
12. สมาชิกในครอบครัวของคุณใช้สารเสพติดหรือไม่ (สารเสพติด หมายถึง เหล้า , บุหรี่ และ ยาเสพติด)
 ไม่มีใครใช้
 มีคนใช้
13. ความสัมพันธ์ของท่านกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
 ใกล้ชิดและอบอุ่นดี
 ใกล้ชิดแต่ขัดแย้งกัน
 ห่างเหิน
14. คุณปรึกษาใครบ่อยที่สุดเวลามีปัญหา
 บิดา   มารดา   พี่น้อง
 ญาติ   เพื่อน
15. คุณเคยเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนในชุมชนหรือไม่
 เคย   ไม่เคย
- โดยมากกลุ่มของคุณรวมกลุ่มกันทำอะไร ระบุ.....
16. กลุ่มเพื่อนของคุณใช้ยาเสพติดหรือไม่ (สารเสพติด หมายถึง เหล้า , บุหรี่ และยาเสพติด)
 ใช้ ประเภทของยาเสพติดที่ใช้คือ.....
 ไม่ใช้

ภาคผนวก ง

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

ข้อความข้างล่างต่อไปนี้ เป็นข้อความที่เกี่ยวกับความรู้สึกของท่านที่มีต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก โปรดตอบข้อความต่อไปนี้ตรงกับความรู้สึกของท่านขณะนี้ มากน้อยเพียงใด โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังคำถาม

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกน้อยที่สุด

ข้อ	ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ท่านกังวลว่าสมาชิกในครอบครัวของท่านจะเบียดเบียนท่าน					
2	ท่านกังวลว่าสมาชิกในครอบครัวของท่านจะไม่นิยมรับท่าน					
3	ท่านกังวลว่าจะไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับครอบครัวได้					
4	ท่านกังวลว่าจะหางานทำไม่ได้					
5	ท่านไม่มั่นใจว่าจะได้ทำงานตามที่ตนเองถนัด					
6	ท่านกลัวว่าเพื่อนร่วมงานใหม่ที่รู้ว่าท่านเคยต้องโทษมาก่อนจะไม่ยอมรับท่าน					
7	ท่านกลัวถูกเพื่อนร่วมงานเอาเปรียบ					
8	ท่านไม่อยากคบเพื่อนที่ไม่เคยต้องโทษเพราะรู้สึกว่าท่านไม่เหมือนคนอื่น					
9	ท่านรู้สึกอึดอัดใจที่ต้องอยู่ร่วมกับคนที่ไม่เคยต้องโทษมาก่อน					
10	ท่านกังวลว่าจะไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมภายนอกได้					

ข้อ	ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11	ท่านไม่สบายใจเมื่อนึกถึงการดำเนินชีวิต ภายหลังพ้นโทษ					
12	ท่านไม่มั่นใจตนเองว่าจะสามารถแก้ไขปัญหาใน การดำรงชีวิตหลังพ้นโทษได้					
13	เมื่อพ้นโทษออกไปแล้วท่านกลัวว่าจะมีคนคอย พูดตอกย้ำถึงเรื่องอดีตของท่าน					
14	ท่านไม่มั่นใจว่าจะสามารถดำรงชีวิตภายหลังพ้น โทษได้อย่างมีความสุขเหมือนเดิม					
15	ท่านไม่มั่นใจว่าบุคคลในสังคมจะให้การยอมรับ คนที่เคยต้องโทษมาก่อน					
16	ท่านกลัวว่าจะต้องกลับมาต้องโทษอีกเพราะ ปรับตัวเข้ากับสังคมภายนอกไม่ได้					
17	ท่านกลัวว่าสมาชิกในครอบครัวไม่เชื่อว่าท่านจะ กลับตัวเป็นคนดีได้					
18	ท่านไม่มั่นใจว่าสมาชิกในครอบครัวจะไว้วางใจ ท่าน					
19	ท่านกังวลว่าเมื่อท่านมีปัญหากับเพื่อนร่วมงาน คนอื่น ๆ จะมองว่าท่านเป็นผู้ผิดเสมอ เพราะ ประวัติการต้องโทษของท่าน					
20	ท่านไม่มั่นใจว่าเพื่อนใหม่จะไว้วางใจท่านเหมือน เพื่อนคนอื่น ๆ ของท่าน					
21	ท่านไม่มั่นใจว่านายจ้างจะยอมมอบหมายงานที่ สำคัญให้กับคนที่เคยมีประวัติต้องโทษ					
22	ท่านกังวลว่านายจ้างจะไม่ไว้วางใจท่านเหมือน พนักงานคนอื่น ๆ					
23	ท่านรู้สึกอึดอัดใจเมื่อคิดถึงการพ้นโทษแล้วต้อง ออกไปอยู่กับบุคคลที่ไม่เคยต้องโทษมาก่อน					

ข้อ	ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
24	ท่านกังวลว่าจะไม่ได้รับความไว้วางใจจากบุคคลในสังคม					
25	ท่านกังวลว่าผู้ที่รู้ประวัติของท่านจะเกิดความระแวงในตัวท่าน					
26	ท่านกลัวว่าจะได้รับการตำหนิจากครอบครัว เพราะทำให้เสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล					
27	ท่านไม่มั่นใจในการพูดคุยกับบุคคลในครอบครัว เพราะท่านรู้ตัวเองว่าเป็นผู้ผิด					
28	ท่านรู้สึกอึดอัดใจในการอยู่ร่วมกับครอบครัว เมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับตัวท่านที่เคยต้องโทษ					
29	ท่านไม่มั่นใจในการวางตัวกับบุคคลในครอบครัว เมื่อท่านได้รับการปล่อยตัวให้กลับบ้าน					
30	ท่านรู้สึกไม่สบายใจเมื่อนึกถึงความผิดพลาดในชีวิตของท่านจนต้องถูกกักตัวอยู่ในสถานพินิจฯ					
31	ท่านกลัวว่าจะได้รับการเหยียดหยามจากเพื่อนร่วมงาน					
32	ท่านรู้สึกอึดอัดใจถ้าต้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อนเก่าที่รู้ว่าท่านเคยต้องโทษมาก่อน					
33	ท่านไม่สบายใจเมื่อนึกถึงการหางานทำหลังจากพ้นโทษ					
34	ท่านกลัวว่าจะถูกกุดเงินเดือนเพราะท่านเคยมีประวัติต้องขัง					
35	หลังจากที่ท่านพ้นโทษแล้ว ท่านคงไม่กล้าทำตัวสนิทสนมกับเพื่อน เพราะกลัวว่าเขาจะรู้อดีตของท่าน					
36	ท่านกลัวว่าคนที่เคยรู้จักกับท่านจะไม่คุยกับท่าน					

ข้อ	ความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
37	ท่านกังวลว่า บุคคลในสังคมจะรังเกียจคนที่เคยต้องขังมาก่อน					
38	ท่านรู้สึกไม่สบายใจเมื่อคิดถึงการวางตัวกับคนที่รู้ว่าท่านเคยต้องขังมาก่อน					
39	ท่านกลัวการตอบคำถามเรื่องในอดีตเกี่ยวกับการต้องขังของท่าน					
40	ท่านขาดสมาธิในการทำกิจกรรมประจำวัน เมื่อคิดถึงปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นภายหลังพ้นโทษ					

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวดวงกมล สมบูรณ์พงศ์

เกิดวันที่ 5 พฤศจิกายน 2527

พ.ศ. 2545 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนโยธินบูรณะ
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2548 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (เกียรตินิยมอันดับสอง)

พ.ศ. 2551 ปัจจุบัน เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาสุขภาพจิต
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย